

# **A fény felé - isteni kinyilatkoztatás korunkban!**

**Tartalom és eredet.**



*Fotó: Sverre Avnskog*

**Sverre Avnskog által**

**Ez a történet egy olyan hatalmas jelentőségű könyvről szól, amely képes megváltoztatni azok életét, akik elolvassák. Sőt, ha elegendő számú ember elolvassa ezt a könyvet, és elfogadja elméjében és szívében, akkor az egész bolygó életét megváltoztathatja! Mert „A fény felé!”, ahogy a cím is szól, egy olyan rövidítésről szól, amelyet mindenki igénybe vehet - egy rövidítés, amellyel sokkal hamarabb megszabadulhatunk életünktől ebben a földi sötét világban, mint ahogyan az egyébként lehetséges lenne, hogy fényesebb világokban folytathassa életét - teljesen szenvedés, betegség és halál nélkül. És a földi élet néhány évtizeden belül minden ember számára békében és barátságban zajló életté válhat - éhezés és szenvedés, háború és viszály nélkül.**

**Ez a történet egy nő és egy férfi története is egy apró országból, Dániából, akiknek az élete teljesen felfordult, amikor a mennyei szellemek segítségül hívták őket, hogy közvetítőként és egy olyan könyv kiadójaként segítsenek, amely elmondja az igazságot az ember eredetéről, és arról, hogy miért vált ez a világ a jó és a rossz harcának színterévé.**



*Johanne és Michael Agerskov 1899 körül, közvetlenül házasságkötésük előtt készült fényképen.  
Fénykép: A koppenhágai Királyi Könyvtár.*

Amikor Johanne Agerskov (1873-1946) 1899-ben feleségül ment vőlegényéhez, a későbbi előadóhoz és íróhoz, Michael Agerskovhoz (1870-1933), minden jel arra mutatott, hogy teljesen normális élet elé néz, mint anya és háziasszony. Az ifjú házaspár Koppenhágában telepedett le, ahol a férj hosszú éveken át a Marie Kruse leányiskola tanáraként és a tanítóképző főiskolák záróvizsgáján cenzorként dolgozott. Michael a vámszolgálaton belül magas rangú köztisztviselői családból származott, apja vámfelügyelő volt Nykøbing Sjælland

városában, anyja pedig a dán haditengerészet tisztikarában gazdagon képviselt Grove nagy családból származott. Michael Agerskov egyik nagybátyja a nagy tehetségű irodalomtudós Christian Agerskov volt, akit a dán írók hosszú sorának „bábájaként” tartanak számon. Ő tanította a dán nyelvet és irodalmat mind a Tengerészeti Akadémián, mind az „Efterslægtsselskabet” iskolában, ahol Michael letette az általános érettségét. Michael Agerskov tehetséges írónak is bizonyult, prózai és verses műveket egyaránt írt, valamint dán irodalomtankönyvet adott ki az általános és középiskolák számára. Ezt a tankönyvet Svédországban is lefordították és kiadták.

Johanne apjának, Rasmus Malling-Hansen (1835-1890) életében szinte a semmiből sikerült felküzdenie magát Dánia egyik legelismertebb tudományos kutatójává, világhírű feltalálójává, aki papként és az akkoriban egyetlen állami fenntartású siketnémák intézetének igazgatójaként központi szerepet töltött be a dániai siketnémák oktatásában. Találmányaiért és a siketnémák oktatásáért tett erőfeszítése miatt a legmagasabb dán kitüntetéseknek jutott. 1865-ben feleségül vette Cathrine Georgia Heiberg (1841-1876), az előző igazgató, Søren Johan Heiberg (1810-1871) lányát, aki a dán királynő személyes barátja és tanácsadója volt.



*A fiatal Johanne Malling-Hansen (jobbra) és nővére, Karen. Fotó: L: Magánszemély.*



*Johannes apja, Rasmus Malling-Hansen, röviddel halála előtt, 1890-ben fényképezte. Fotó: L: Magánszemély.*

## **Johanne Agerskov különleges ajándékai.**

Johanne és Michael házassága után egy évvel Johanne már megszülte lányát, Inger Johanne-t (1900-1968), de az elkövetkező évek megmutatták, hogy a fiatal anyának messze nem a csendes háziasszonyi élet volt a sorsa. Ebben az időszakban Európa-szerte érdeklődési hullám indult meg a spiritiszta jelenségek iránt, és Dániában is kialakult egy olyan érdeklődő kör, amely a szellemi világgal való kapcsolattartást gyakorolta, folyóiratokat adott ki és könyveket írt tapasztalatairól. Johanne maga is már fiatal lányként felfedezte, hogy a normális tartományon túli tehetségekkel rendelkezik, és Michael Agerskov 1922-ben megjelent „Néhány pszichikai élmény” című könyvében leír egy különleges eseményt, amely apja 1890-ben bekövetkezett hirtelen halála után történt. Johanne a család szalonjában állt, és édesapját gyászolta, akinek holtteste a szomszédos szobában lévő dolgozószobában feküdt, amikor hirtelen meghallotta apja hangját, aki hangosan és tisztán mondta: „Nem haltam meg. Élek!” Az akkor 17 éves Johanne persze nagyon örült apja hangjának, és berohant a dolgozószobába, hogy megnézzze, tényleg nem halt-e meg, de odabent pontosan ugyanúgy ott volt apja holtteste, ahogyan az egész idő alatt volt. Johanne mindenesetre megkapta az első bizonyítékot arra, hogy az élet nem ér véget a fizikai test halálával, és később még sok más bizonyíték is előkerült. Johanne többször tapasztalta azt is, hogy előérzete van az elkövetkező eseményekről, és többször „tudta” előre, hogy a menyasszonya lottószelvényét fogják kihúzni. Hogy bebizonyítsa a többieknek az előérzetét, egyszer egy papírra felírta, hogy Michael egy pénzösszeget fog nyerni, és a cetlit egy borítékba zárta. És csak a sorsolás után vette elő a borítékot, és mindenki láthatta, hogy amit megjósolt, az később pontosan meg is történt!



*A másik két házaspár, akik rendszeresen részt vettek a szeánszokon, (balra) Agerskov asszony fiatalabb nővére és férje, Anna és Karl Lindahl, valamint Agerskov asszony idősebb nővére és férje, Juliane és Maximilian Danckert voltak. Balra a képen: Közlegény - jobbra: A királyi könyvtár.*

## **Pszichikus kutatók.**

Azonban csak évekkel később rajzolódta ki annak körvonala, ami életük fő feladatává vált. Egy bizonyos időben az Agerskov házaspár megismerkedett spiritiszta körökkel, és nagyon hamar egészen rendkívüli élményekben volt részük, többek között kopogó hangok hallatszóttak az otthonukban, és egy zongorahúrt úgy ütöttek meg, hogy látszólag senki sem volt a hangszer közelében. Johanne Agerskov maga nagyon zárkózott és kissé szkeptikus ember volt, és ő maga nem akart vagy nem akart médium lenni, de hagyta magát rábeszélni a férjétől és idősebb nővérétől, Juliane-tól, hogy vegyen részt az asztali szeánszokon. És már nagyon korán világossá vált mindenki számára, hogy Johanne volt az érdeklődés célpontja az extraszenzoros szellemek részéről - vele akartak kapcsolatba lépni. Michael és Johanne eleget tettek a szellemek kívánságának, és asztali szeánszokat rendeztek otthonukban. Az ilyen szeánszokon egy háromlábú asztalt használtak, és a szellemek úgy tudtak kommunikálni a jelenlévőkkel, hogy az asztal egyik lábát felemelték, és úgy hagyták leesni, hogy az kopogó hangot adott ki. Az ábécét lassan átválogatva azután meg lehetett erősíteni, hogy melyik betűt kell választani, mégpedig úgy, hogy a szellem az igenre egyszer, a nemre pedig kétszer kopogtatta az asztalt. Ezzel a meglehetősen nehézkes módszerrel lassan lehetett szavakat és mondatokat betűzni, amelyeket az extraszenzoros szellemek diktáltak.

## **Rasmus Malling-Hansen.**

Hamarosan egy kis szeánsz-kör alakult ki az Agerskov házaspár körül. Agerskovékon kívül Agerskov úr legfiatalabb nővére, Anna és férje, Karl Lindahl, valamint Agerskov asszony legidősebb nővére, Juliane és férje, Maximilian Danckert vettek részt. Johanne és Michael Agerskov is spirituális közvetítőként működött a kezdeti időszakban, és Juliane Danckert is rendelkezett médiumi adottságokkal. Abban az időben spiritiszta körökben bevett szokás volt, hogy verseket kaptak az elhunytaktól; Agerskovék is ezzel akartak próbálkozni, és javasoltak egy témát, amiről a verset szerették volna, és már néhány perc múlva kaptak egy verset a transzcendens világból. Ez a tevékenység egy ideig rendszeresen folytatódott, és egy este egy láthatóan elkeseredett és kissé zavarodott fiatalabb férfi vette fel velük a kapcsolatot, aki akkor már több éve halott volt. Könyörgött nekik, hogy segítsenek neki megtalálni néhány hátrahagyott régi iratot, és megsemmisíteni azokat, mert nagyon aggódott, hogy ezeket a papírokat nem találhatják meg mások. Nagy nehezen meg tudta magyarázni, hogy hol vannak a papírok, de mivel úgy tűnt, hogy emlékeznek arra, hogy Johanne apja, Rasmus Malling-Hansen, az egyik barátja volt, megkérdezték Johanne apját, és azt mondták nekik, hogy ő is jelen van a szobában. És tisztán érezték, hogy most egy másik szellem vette át a szeánsz asztalát, a kopogás most sokkal szabályosabb és erősebb volt; Johanne halott apja megismertette magát velük, és ez egy nagyon érzelmes pillanat volt mind az apa, mind a lány számára. Malling-Hansen neve a transzcendens világban Leo, és ő az Isten által teremtett szellemek első csoportjához, az Angyalokhoz tartozik, és Leo meglehetősen gyorsan és könnyen meg tudta mondani nekik, hogy hol vannak a kérdéses papírok, úgy, hogy meg lehessen találni és meg lehessen semmisíteni őket. Azt is meg tudta erősíteni az Agerskov házaspárnak, hogy jó úton járnak, és kérte őket, hogy folytassák tevékenységüket.

Ez 1908-09 körül történhetett, és Agerskovék rájöttek, hogy Leo nem csak azért kereste fel őket, hogy segítséget kérjen néhány hátrahagyott irat felkutatásához - ennél többről van szó. Kérdéseikre Leo azt válaszolta, hogy minden apránként fog kiderülni számukra, de biztosak lehetnek benne, hogy Isten velük van. Leo javaslatára a házaspár szeánszokat is kezdett szervezni, amelyeken csak ketten vettek részt, és hamarosan elhunyt személyek keresték fel őket, akik kommunikálni akartak velük, és néhány esetben bocsánatot kértek az előző életekben elkövetett régi bűnökért. A szellemek pedig sok olyan szenvedő lényt hoztak nekik, akiknek fizikai testük halálakor nem sikerült visszatérniük mennyei lakhelyükre, mert a bűnök és vétkek miatt a földhöz kötöttek maradtak; és gyakran elég volt, ha Agerskovék elmagyarázták az elhunytaknak, hogy valójában halottak, mert ők úgy érzékelték, hogy még mindig élnek, és régi házaikban élik szokásos életüket. Néhány esetben a házaspárnak szeretettel kellett imádkoznia az elhunytakért, és ekkor a szenvedő szellemekben felébredt a lelkiismeret-furdalás, a sötétség bilincsei, amelyek megkötötték őket, elszakadtak, és magasztos szellemek jelentek meg, és hazavitték őket a szférákba, ahol minden szellemi lénynek otthona van.

Egy időben a szeánsz kör is megpróbált szellemfotókat készíteni, de annak ellenére, hogy Leótól részletes útmutatást kaptak a módszerről, egyiküknek sem volt elegendő energiája ahhoz, hogy a szellemi lények láthatóvá váljanak a fotókon.

Az asztali szeánszok kopogó hangokkal azonban nagyon igényes és lassú módszer volt, és egy alkalommal a Johanne Agerskovnak üzenetet diktáló szellem hirtelen így „szólt” Johanne Agerskovhoz: - Miért nem mondd egyszerűen azt, amit tudod, hogy diktálni fogok, hiszen valójában előre „hallod”, hogy mi lesz a mondat. És ez teljesen helytálló volt, hiszen Johanne egy ideje már tudatosult benne, hogy képes „hallani” a szellem gondolatait a belső fülében, és ettől kezdve a munka sokkal gyorsabban haladt, mert most már a szellemek egyszerre egy-egy mondatot diktálhattak, amit aztán Johanne hangosan kimondva megismételt, úgy, hogy a férje vagy egy másik jelenlévő személy leírhatta a mondatot. És egyre-másra újabb és újabb elhunyt lelkeket kaptak, és többek között több inkarnációs beszámolót diktáltak nekik ősi civilizációkból, amelyek részletesen beszámoltak az elmúlt időkben leélt életekről. És egy alkalommal egy eltávozott lélek bocsánatot kért az egyik jelenlévő személytől a múltbeli vétkeiért, és a léleknek megbocsátottak.

### **Három arany gyümölcs.**

1910 telén egy nagyon különleges eseményre került sor, amely kitörölhetetlen benyomást tett mind a hat szeánsz résztvevőjére. Miközben egy szellem diktált nekik, hirtelen csend lett, és bejelentette, hogy egy magas szellem érkezett, és felszólította, hogy hallgasson. Az újonnan érkezett pedig úgy mutatkozott be, mint Gábiel, az Úr küldötte, és arra kérte őket, hogy folytassák a szeánszkört, mert nagy dolgok fognak kikerülni a középpontjából. És azzal fejezte be, hogy így szólt: „Három arany gyümölcs fog az öledbe hullani, Bettina; oszd meg ezeket a gyümölcsöket társaiddal, de a magokat tartsd meg magadnak”. Bettina Johanne Agerskov neve a szférákban, és az Agerskov házaspár most kezdte helyesen értékelni, hogy tevékenységük nagy és döntő jelentőségű lehet. „A három aranygyümölcs” később kiderült, hogy három könyv, amelyet Johanne Agerskovnak diktáltak a transzcendens oldalról, és amelyet férje, Michael Agerskov adott ki: „Üdvözet Dániának” (1915), »A fény felé!« (1920) és „Az engesztelés tanítása és a rövidebb út” (1922).



*Johanne Agerskov, 1873-1946.  
Fotó: Privát.*



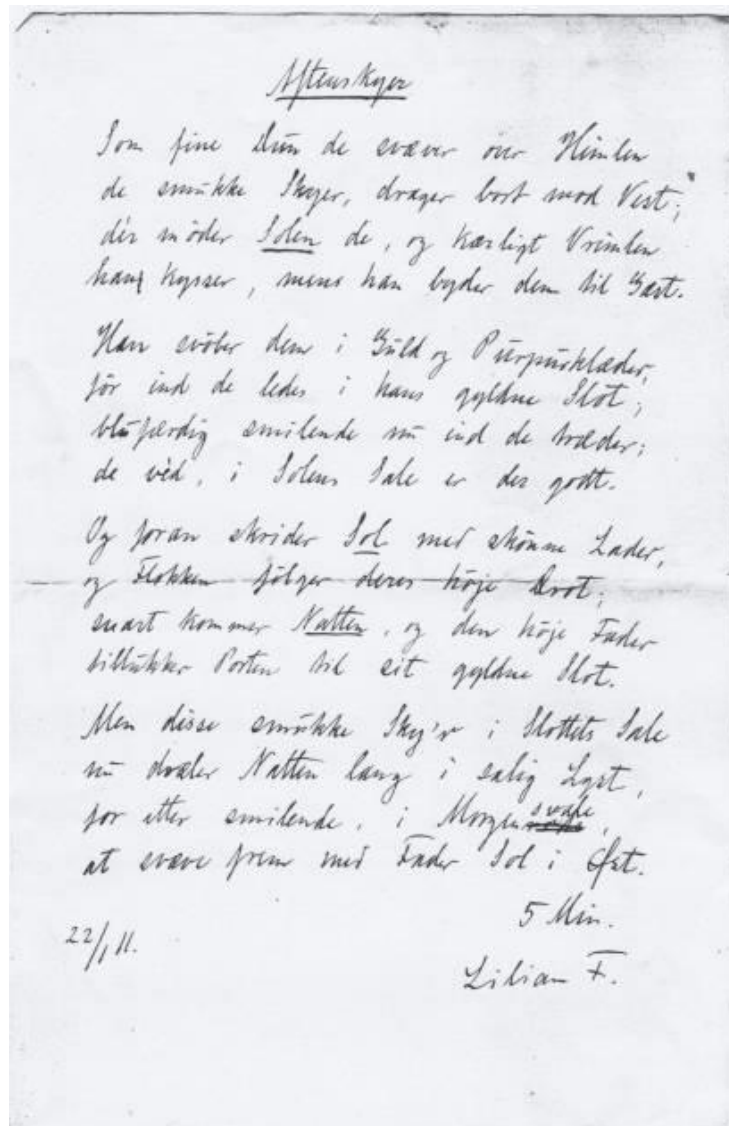
*Michael Agerskov, 1870-1933.  
Fotó: Privát.*



*Rasmus Malling-Hansen, 1835-1890.  
Fotó: Heiberg Múzeum Sogndalban.*

### **A találkozás Krisztussal.**

1911 tavaszán, néhány évvel azután, hogy Agerskovék bekapcsolódtak a spiritiszta körökbe, tevékenységük ugrásszerűen fejlődött. Egy este Mihály a Bibliát olvasta, és véletlenül egy olyan mondatra bukkant, amelyet különösen megjegyzett, és elgondolkodott azon, hogy Jézus nem mondhatott ilyesmit. Megemlítette a feleségének, aki erre megjegyezte, hogy „azt mondták” neki, hogy azonnal megtudhatják, honnan származik ez a mondat. Leültek a szeánsz asztalához, és azonnal kapcsolatba léptek a magát Krisztusnak nevező szellemmel. Ezután részletesen beszámolt arról, hogyan hamisították meg a mondatot, azonban az eredeti mag tőle származik. Megkérdezte Agerskovékat, hogy el tudják-e fogadni a magyarázatát, és ők ezt megerősítették. Azt is elmondta nekik, hogy ha bíznak abban, hogy ő az, akinek mondja magát, akkor rendkívüli segítséget tud nyújtani nekik - mindenekelőtt azonban nekik maguknak kell eldönteniük, hogy bíznak-e benne. Ez egy nagyon döntő pillanat volt az Agerskov házaspár transzcendentális világért végzett munkájában, mert ha nem bíztak volna abban, hogy valóban Krisztus az, aki kapcsolatba lép velük, akkor a transzcendentális oldalról nem lehetett volna a tervezett módon végrehajtani a feladatukat, mert mindent önként és nyomás vagy kényszer nélkül kellett volna tenniük.



Michael Agerskov egyik verse, amelyet a foglalkozások során kapott. A dátum 2011. január 22., aláírása „Lilian F.”, a címe „Esti felhők”, és a jelek szerint öt percig tartott a kézhezvétele. Fénykép: Királyi Könyvtár.

## Ardor fordul.

Szerencsére Johanne és Michael is érezte legbensőbb szívük mélyén, hogy a bizalmukat kérő szellem valóban az, akinek állította magát, és néhány nappal később, amikor az egész szeánszkör összegyűlt, visszatért, és egy nagyon szép allegóriát diktált nekik. Ez alkalommal nem akarta magát név szerint bemutatni, de miután befejezte az allegória diktálását, megkérdezte a jelenlévőket, hogy meg tudják-e mondani, hogy ki ő valójában. Ők pedig azt válaszolták, hogy ő Krisztus, és a kör minden tagja egyetértett ezzel. Krisztus ezután Isten nevében nagyon szép áldást mondott rájuk és tetteikre. És később kiderült, hogy nem ez volt az utolsó alkalom, amikor Krisztus meglátogatta az Agerskov házaspárt. Mert alig egy évvel



később Krisztus visszatért, és ezúttal azért, hogy elhozzon nekik egy bukott szellemet - sajnos, azt a szellemet, aki mind közül a legmélyebbre zuhant, mert Krisztusnak sikerült megtalálnia magát a Gonoszt, a sötétség fejedelmét - azt, akitől minden ember félt és gyűlölt - az ördögöt. Krisztus megígérte, hogy elhozza őt az emberekhez, akik hajlandóak imádkozni érte az ő parancsára. Agerskovék azonnal megértették, hogy egy mélyen szenvedő és elsötétült lényel állnak szemben, és szívük jóságából megbocsátottak neki mindazt, amit ellenük vétett, és így az ördögöt a sötétséghez kötő bilincsek elszakadtak, és felébredtek benne az Isten birodalmában való élet emlékei, és ezáltal a bánat is, hogy Isten ellen cselekedett, és pokollá tette teremtményei, az emberek életét. És Krisztus hazavitte bűnbánó testvérét Istenhez, aki azonnal megbocsátotta neki minden bűnét. Ezzel a világosság legyőzte a sötétséget a szellemi világban, és ettől kezdve a sötétségnek nem volt fejedelme a földön - az ördög trónja üres volt. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a földi sötétséget legyőzték - az még mindig jelen van a földi világban, és csak azon a napon fog gyökeresen megváltozni a földi élet, amikor az emberek maguk is teljesen megtanulnak ellenállni a sötétség hatalmának, de az ördög többé nem fog az emberek mellett állni, gonosz gondolatokkal és kísértésekkel átítatva őket.



*Húszéves koromban készítettem ezt a kis mellszobrot. Azt hiszem, jól illusztrálja Ardor szenvedését és fájdalmas helyzetét. Az emberektől bocsánatért esedezik, és addig nem lesz úrrá fájdalmas szenvedésén, amíg minden egyes ember meg nem bocsát neki. Fotó: Sverre Avnskog.*

## **Ardor számlája.**

Isten az ördögnek, vagy Ardornak, ahogyan most már nevezni kell, egy év pihenőidőt adott a mennyben, hogy legyen ideje elgondolkodni mindarról, ami az alatt az idő alatt történt, amíg ő volt a sötétség fejedelme, és Isten előírta neki, hogy a pihenőidő lejártával ismét közeledjen az emberekhez, hogy számot adjon a sötétségbe való bukásáért, és bocsánatot kérjen teremtményeitől, az emberektől. És szellemi testvérei jó együttműködésével Ardor megpróbált a lehető legjobban válaszolni azokra a kérdésekre, amelyeket az Agerskov házaspár körüli szeánszkör tett fel neki, és így jelent meg „Ardor története” - a „A fény felé!” első része. ”, amelyben Ardor az élet kezdetéről mesél, a világegyetem két erejéről - a fényről és a sötétségről -, valamint arról, hogy Isten és tizenkét segítője hogyan jelent meg a fényből, amikor a gondolat és az akaraterő egyesült a fényben, és arról, hogy Isten hogyan teremtette meg országát lakhelyekkel saját maga és teremtményei számára. A továbbiakban beszámol Isten legelső gyermekeinek, az angyaloknak a teremtéséről - és arról, hogyan kezdődött a jó és a rossz közötti harc, amikor az angyalok közül néhányan engedtek a sötétség kísértéseinek, és elsötétítették a fény bolygóját, amelyet Isten az emberek otthonául teremtett, és a sötétség megtermékenyítette az Isten által teremtett sokféle életcsíra egy részét, visszataszító és gigantikus állatfajok jelentek meg, valamint ocsmány növények és bokrok, és mindenütt mocsár és gonosz szagok terjengtek. A sötétség teljesen elpusztította az Isten által teremtett gyönyörű tájat. És hogy megpróbáljanak rendet teremteni a káoszban, amelyet a sötétség okozott a földön, a „legidősebbek” (így nevezik a bukott szellemeket a Fény felé című könyvben) megteremtették az első emberi lényeket, akik inkább gondolkodás és akaraterő nélküli majomlények voltak. A legidősebbek közül néhányan azonban még mindig megőriztek valamennyit az együttérzés képességéből, és látták, hogy a szegény emberi állatok szenvedéssel teli és értelmetlen életet élnek, mivel „elméjük” nem rendelkezik gondolkodással és akaraterővel, és testi haláluk után szellemként bolyonganak a földön anélkül, hogy valaha is tudatára ébredhetnének saját létezésüknek. Időnként több „halott” volt a földön, mint élő ember, de néhány legidősebb imájának ösztönzésére Isten felelősséget vállalt a nyomorult teremtményekért, és saját lángoló lényének szikráját adta az elméjüknek, beleértve a gondolkodást és az akaraterőt, úgy, hogy szellemi tudatosságra és az örök élet részeseivé váltak. A legfiatalabbak pedig Isten akaratával összhangban vállalták, hogy a földi emberiséget sok inkarnáción keresztül vezetik, hogy megtanulják, hogyan kerüljék el a sötétséget, és hogyan növekedjenek és fejlődjenek, hogy a fény birodalmaiban folytathassák útjukat. A legidősebbek azonban úgy döntöttek, hogy keresztbe tesznek a fiatalabb testvéreiknek (akiket a „legfiatalabbaknak” neveznek), hogy ne veszítsék el az irányítást a teremtményeik felett, és ily módon mérhetetlen szenvedést okoztak mind az embereknek, mind a testvéreiknek, és a gonoszság hajtotta őket, mivel a sötétség rabszolgái voltak, és nem hagytak követni semmit, hogy megakadályozzák a fény terjedését a Földön.

## **A Jó és a Rossz harca.**

Ardor történetéből azt is megtudhatjuk, hogyan váltakozott a fény és a sötétség erősebbé és gyengébbé válása - és hogyan ingadozott és változott oda-vissza a jó és a rossz közötti küzdelem. A legfiatalabbak úttörőként hagyták magukat megtestesülni az emberek között, hogy megtanítsák őket beszélni és megtanulják használni a különböző földi eszközöket és eszközöket, hogy megkönnyítsék az emberi életet, és igyekeztek megtanítani az embereket békésen, férfi és nő együtt élni, hogy az utódokról gondoskodhassanak, néhány legidősebb ember által vezetett nyájban.

És megpróbálták felkelteni az emberek megértését, hogy van egy drága atyjuk a mennyben, akihez támogatásért fordulhatnak. Ugyanakkor a legidősebbek arra tanították az embereket,

hogy háborúzzanak és öljék egymást, sok feleségük és férjük legyen, hogy az utódok szenvedjenek, és megpróbálták felkelteni az emberek hatalomvágyát, féltékenységét és irigységét. A legidősebbek lakhelye az úgynevezett elpusztult birodalomban vagy a pokolban volt, mert az egykor gyönyörű otthonokat szerte a földgolyón a legidősebbek által a bukásukkal kapcsolatban felszabadított sötétség elpusztította, és a pokol szférájában az életük egy hosszú szenvedés volt, de a sötétség béklyóba kötötte őket, és nem láttak kiutat. A poklóról szóló ősi mítosz tehát helytálló, de a poklot nem azért teremtette Isten, hogy a bűnösök örökké szenvedjenek - a pokol annak következményeként jött létre, hogy a sötétség elpusztította azokat a lakhelyeket, amelyeket Isten eredetileg az első teremtményei számára teremtett, mivel azok arra szolgáltak, hogy eligazítsák az embereket, akiket Isten a fényből tervezett megteremteni, és akiknek a fény világában kellett volna élniük, ahol nem lesz halál és szenvedés! De a Föld bolygót, valamint a Földet körülvevő fény világát a sötétség fertőzte meg a legidősebb bukása miatt, és a Föld a sötétség bolygójává változott, a földgolyó körüli kedves lakóhelyek pokollá váltak, és az emberek nem lettek a fény lényei, ahogyan Isten tervezte, hanem a sötétség testét és a fény szellemét kapták, amikor Isten átvette értük a felelősséget.



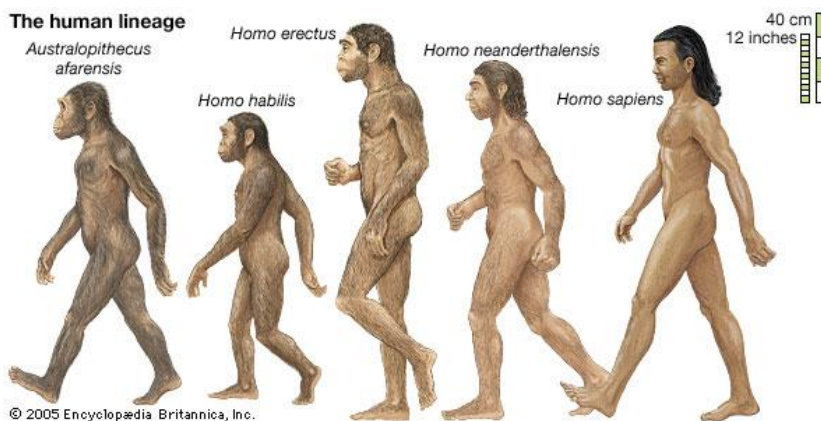
*Egy középkori művész ábrázolása a pokol mítoszaról. A pokol szférája annak következményeként jött létre, hogy a legidősebb a sötétségnek engedett, így a fény világa, amellyel Isten körülvette a földet, elpusztult. Nyilvánvaló, hogy Istennek soha nem volt kívánsága, hogy bárki is „örökké égjen” a pokolban! Illusztráció a Wikipédiából.*

## **A legidősebb megtestesülései.**

A jó és a rossz közötti harcban döntő fordulópontot jelentett a Krisztus előtti 12000 év körül, amikor a legidősebbek némelyikénél megjelent az az ötlet, hogy a pokol szférájában elszenvedett szenvedéseik elől menekülve megpróbálnak emberi testbe inkarnálódni. Azonban csak Ardor volt képes arra, hogy a szellem és a test között egy védőréteget hozzon létre, amely elég hermetikus ahhoz, hogy az emberként inkarnálódott legidősebbek ne emlékezzenek a pokolban elszenvedett szenvedéseikre. Ardor pedig megtestesítette az összes testvérét, és magát is meg akarta testesíteni, de aztán rájött, hogy nincs elég ereje ahhoz, hogy kellően hermetikus védőréteget hozzon létre, és az emberi életét akkor már nem bírná elviselni az általa okozott gonoszság és szenvedés tudatában tomboló emlékeivel, ezért le kellett mondania az inkarnációról. Így ismét egyedül találta magát, és elméjében ekkor újra fellángolt a gyűlölet minden és mindenki iránt, és dühében és gyűlöletében virulens rosszindulatú ítéleteket zúdított Istenre, idősebb és fiatalabb testvérei és az emberek ellen, és ezek a rosszindulatú ítéletek súlyos sötétségfelhőként lebegnek az egész bolygó felett, bűnbe és vétekbe rántva az embereket. Csak az Isten ellen irányuló átkokat törölte el azonnal Isten, mert különben magához Ardorhoz fordulnának vissza, és megsemmisítenék őt. De Ardornak szenvednie kellett azokért az átkokért, amelyekkel a legidősebbeket, a legfiatalabbakat és az embereket akarta sújtani, mert minden gonosz gondolat a végén visszatér a kibocsátójához, és neki magának kell elszenvednie a kínokat, amelyeket másokra akar idézni.

De a legidősebbek inkarnációinak egyik hatása az volt, hogy a legfiatalabbak sokkal erősebb ellenállást tanúsítottak a legfiatalabbaknak az emberek fejlődését segítő munkájával szemben, mert a legidősebbek által létrehozott védőréteg nem volt elég ahhoz, hogy visszatartsa a legidősebbek gonosz személyiségeit, és bárhol is inkarnálódtak, hatalomszomjas hatalomvágyuk és rosszindulatuk a sokkal gyengébb emberi szellemeket ellenállás nélküli eszközzé tette gonosz terveikhez, hogy a templomokban és vezetőként a legmagasabb pozícióba kerüljenek. A világi javak és élvezetek iránti szomjúságuk kielégítésére irányuló gátlástalan vágyuk pedig sok sötétséget vonzott magukra és azokra a birodalmakra, ahol megtestesültek. A legidősebbek azonban hamarosan felfedezték, hogy amikor emberként inkarnálódtak, automatikusan Isten megtorlásának törvényei alá vonták magukat is, és mindaz a gonoszság, amit másokra kényszerítettek, hamarosan saját maguk ellen fordult, ugyanolyan szenvedéseket róva rájuk, és sokan közülük nem engedték többé inkarnálódni magukat, hanem inkább a pokol szférájában éltek az életüket, ahol megpróbálták másolatokat készíteni gazdagon feldíszített földi lakóhelyeikről, de a másolatok olyanok voltak az eredetiekhez képest, mint a lerombolt romok. Ezek a legidősebbek számos emberi szellemet is magukkal rántottak a nyomorúságba, mert mindazok, akiket a legidősebbek arra ösztönöztek, hogy hozzájuk hasonlóan bűnben és nyomorúságban éljenek, nem voltak képesek felemelkedni a szférákban lévő lakóhelyeikre, amikor a földi testük meghalt. De a legidősebbek közül sokan kényszerítették Ardor-t, hogy továbbra is megtestesítse őket, és gyakran olyan nyomorúságos megtestesüléseket engedett meg nekik, amelyeket csak el tudott képzelni, és férfi szellemeket is megtestesített női testben és fordítva, és ezek az életek a „rossz” testben egyetlen hosszú szenvedéssé váltak az ilyen szellemek számára. De sok ilyen idősebbet ismerünk a történelemből, mint hataloméhes és gonosz uralkodót, aki mindig háborúban állt a szomszédos országokkal, és telhetetlenül szomjazta a földi világ luxusát. Ahol a legfiatalabbaknak sikerült civilizált társadalmakat teremteniük, és az emberiséget több

lépéssel a fejlődés felé vezették, ott a legidősebbek végül megjelentek, és visszarántották az embereket a bűnbe és a nyomorba; és ahol a legfiatalabbak megpróbálták megtanítani az embereket arra, hogy felismerjék, hogy a szellemük atyja egy jóindulatú és szerető istenség, ott a legidősebbek arra tanították az embereket, hogy sok isten van, és hogy az embereknek félniük kell a haragjuktól, és véres áldozatokkal kell kiengesztelniük őket. És ahol a legidősebb teljesen átvette a hatalmat, ott a legfiatalabbaknak fel kellett hagyniuk a társadalom etikusabb irányba való fejlesztésére irányuló törekvéseikkel, és gyakran újra kellett kezdeniük az egészet a Föld valamelyik másik helyén, és így jöttek létre a különböző ősi civilizációk, amelyek egy ideig virágoztak, majd újra megfeneklettek.



*Az emberiséget nem az evolúció, hanem szuperintelligens szellemi lények hozták létre. Egy későbbi szakaszban Isten olyan szellemi tudatosságot adott nekünk, hogy van egy sötét testünk és egy világos szellemünk. Mivel a legidősebbeket nagyon is a sötétség jellemezte, az első emberek különböző fajtái nem bizonyultak túl vonzóknak, de a legfiatalabbak inkarnációinak köszönhetően az emberi test az évezredek során fokozatosan egyre vonzóbbá vált. Illusztráció: Az internet.*

### **Krisztus - az emberiség vezetője.**

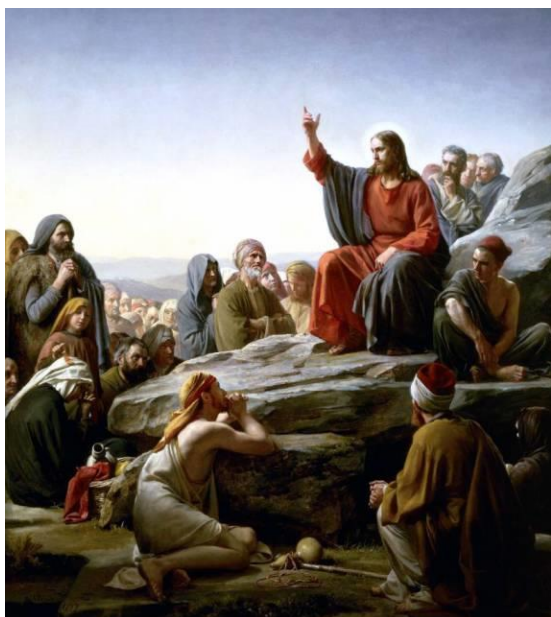
Ardor történetének utolsó része Krisztus különleges helyzetéről szól Isten birodalmában és az emberiséghez viszonyítva. A Világosság felé! olyan könyv, amely mindenféle hitű férfihoz és nőhöz szól, elmondva, hogy Isten szemében minden vallás tartalmazza az igazság egy-egy szikráját, és Isten nem kérdezi meg senkitől, hogy melyik hitet vallja, csak azt, hogy teljes mértékben és komolyan igyekszik-e a személyiségében rejlő legjobbnak megfelelően élni, keresi-e vallásában a mélyebb értékeket, és nem a felszínes és megszokott szempontoknak tulajdonít-e jelentőséget. Amikor azonban Isten megkérte a legfiatalabbakat, hogy segítsenek neki az embereket a fény felé vezetni, és hagyják magukat megtestesülni közöttük, a legfiatalabbak többsége visszariadt ettől a feladattól, mert azonnal felismerték, hogy ez azt jelenti, hogy hatalmas szenvedéseket és megpróbáltatásokat kell elviselniük, kitéve magukat a földön uralkodó sötétségnek, és csak Krisztus és az ő kettősének volt meg az az érzelmi mélység és empátia, amely lehetővé tette, hogy azonnal jelentkezzenek a feladatra, és Isten Krisztust tette a legfiatalabbak vezetőjévé, és ezáltal ő lett a legmagasabb vezetője is annak a törekvésnek, hogy az embereket egyre fejlődő érettségben a fény felé vigye előre. Ezért van az, hogy Krisztus az emberekhez és Istenhez viszonyítva is egészen különleges pozíciót visel. Azonban a legfiatalabbak közül is sokan nagyon értékes hozzájárulást tettek abban az értelemben, hogy vallási igazságokat vittek az emberekhez, és Buddha, Mohamed, Zwingli, valamint Luther is e legfiatalabbak közé tartoztak, akik megpróbálták az emberiséget előrevinni a vallási megértés terén, de emberként egyiküknek sem sikerült elkerülnie a sötétség befolyását, és ezért amit tanítottak, az nem volt az a tiszta és hamisítatlan tanítás, amit reméltek, hogy elhoznak. Mellesleg Buddhát és Mohamedet ugyanaz a magas szellem éltette, Luther pedig a reinkarnálódott Pál volt.

Az "A fény felé!" Krisztus ötször inkarnálódott emberként, és az utolsó inkarnációjában a Názáreti Jézus néven élt. Jézus nem szüztől született, hanem teljesen természetes módon, egy férfi és egy nő közösülésével fogant.

Emberi lényként Jézus Krisztusnak két részfeladata volt. Az első az volt, hogy imádkozzon elesett testvééréért, Ardorért, mert azáltal, hogy imádkozott Ardorért, a sötétség fejedelmét visszahódította a világosságba, és így megnyílt az út Jézus előtt, hogy teljesítse küldetésének második részét: megnyerje az embereket és vezetőiket az új szeretet-tanának, és megtanítsa az embereket az Istennel való igazi kapcsolatukra: hogy Isten minden teremtményét ugyanolyan korlátlan erővel szereti, és hogy senki sem fog elpusztulni, és mindenki meghallgatásra talál Isten előtt, ha őszinte szívből imádkozik. De sajnos Jézusnak nem sikerült felidéznie a megtestesülése előtt Istennek tett ígését, hogy imádkozni fog az Ardorért. A döntő pillanatban Ardornak sikerült félelmet ébresztenie a szívében és sötétségbe burkolnia Jézust, úgy, hogy Jézus félreértette a helyzetet és Isten segítségét kérte magának ahelyett, hogy Ardorért imádkozott volna. Ezzel együtt Jézusnak nem sikerült kellő tekintéllyel végrehajtania e küldetés második részét sem, és Ardor Jézus ellen uszította a vezetőket és a népet, és végül sikerült felmorzsolnia Jézus bizalmát abban, hogy a küldetése eredményes lesz, és nem látott más kiutat, mint hogy a szavait a halálával való önkéntes találkozással hagyja megerősíteni.

### **Pál találta fel az engesztelés tanát!**

"A fény felé!" szerint Jézusnak soha nem jutott eszébe, hogy halála az emberiség bűneiért való engesztelő áldozat lenne, és Istennek sincs szüksége ilyen áldozatra ahhoz, hogy az emberek üdvözüljenek. Isten valóban és drágán szeret minden egyes embert, és azzal, hogy minden egyes emberi léleknek szikrázó szikrát adott a saját szikrázó lényéből, Isten mindenkinek biztosította az örök élet egy részét, és senki sem süllyedhet olyan mélyre a sötétségbe és a bűnbe, hogy lehetetlen lenne újra felállni. Jézus halálának mint engesztelő áldozatnak a gondolata eredetileg Pál, a zsidó írástudó gondolkodásában merült fel, aki az első keresztények buzgó üldözőjeként kezdte, de aztán a damaszkuszi úton meglátta Jézust a belső szeme előtt, és végül Krisztus új tanításának, a szeretetnek és a megbocsátásnak a hatalmas paladinja lett. Pál azonban büszke és önelégült ember volt, és nem jött ki túl jól Jézus tanítványaival, és ahelyett, hogy azokkal beszélgetett volna, akik még életében Jézussal jártak, ő maga akart elgondolkodni Jézus életének és halálának értelmén, és gondolataiban (Ardor ihlette) felmerült az a gondolat, hogy Jézus engesztelő áldozatként halt meg az Isten és az emberek közötti új paktumban, hogy az emberek részesülhessenek az örök életben. És amikor Pál elgondolkodott azon, hogy mi történhetett Jézus utolsó vacsoráján a tanítványaival együtt, gondolatban azt találta ki, hogy Jézus kimondta azokat a szavakat, amelyeket az evangéliumokból ismerünk, miszerint a kenyér az ő teste, a bor pedig az ő vére, amelyet az Isten és az emberek közötti új paktumban kell kiontani. Az Irány a fény felé! Jézus soha nem gondolt így, és soha nem mondott semmi ilyesmit, de mivel minden gyülekezet, amelyet Pál alakított, ezeket a szavakat használta a húsvéti Jézusra emlékező étkezéseknél, végül nagy követői lettek, és végül bekerültek az evangéliumokba, és magának Jézusnak tulajdonították.



*Carl Heinrich Bloch „A hegyi beszéd” című képe. Illusztráció a Wikipédiából*

### **Jézus a Szellemi Testében jelent meg!**

Ardor története magyarázatot ad arra is, hogy mi történt Jézus testével a keresztre feszítés után - ugyanis "A fény felé!" szerint nem igaz, hogy Jézus a halála után földi testében feltámadt! Isten soha nem megy szembe a fizikai vagy égi törvényekkel, és ha egyszer a szellem és a test közötti kötelék megszakadt, senki sem térhet vissza az életbe, és a testi halál visszafordíthatatlan. Így volt ez Jézus esetében is. Az arimateai József írástudó volt a felelős azért a zűrzavarért, amely Jézus testének eltűnése után keletkezett, és az ezt követő hitért, hogy Jézus földi testében feltámadt. Arimateai József nagyon gazdag zsidó írástudó volt, aki mély vágyat táplált, hogy lássa a Messiást, akinek a próféták azt ígérték, hogy megjelenik, hogy megszabadítsa a zsidókat a szenvedéseiktől, és amikor hallotta, hogy az emberek Jézusról beszélnek, el akart menni és meglátogatni őt, hogy kiderítse, vajon ő lehet-e az állítólagos Messiás, aki eljön a zsidó néphez. Felkereste Jézust, és elbeszélgetett vele, és megkérdezte tőle, miért beszél az írástudók ellen, hiszen az ő feladatuk volt, hogy a népet Istenről tanítsák. De ha Jézus valóban a megígért Messiás volt, József azt akarta, hogy mutasson neki egy jelet, ami ezt bizonyítja, és akkor majd ő beszél Jézusért a tanács előtt, és gondoskodik arról, hogy a zsidók új királyaként az őt megillető helyre kerüljön! József szintén a legfiatalabbak közé tartozott, és megtestesülése előtt megígérte Istennek, hogy segíteni és támogatni fogja Jézust a küldetésében. Jézus a szíve mélyén megértette, mennyire fontos volt számára a gazdag ember támogatása, de Ardor közékük állt, és egymás ellen uszította őket. És Jézus azt követelte Józseftől, hogy adja el minden világi vagyonát, és a pénzt ossza szét a szegények között, majd kövesse Jézust, mint a szegények egyenrangúja, és nagyon felbosszantotta, hogy József Jézus tanításai alapján és a szegények és betegek között végzett tettei révén nem értette meg, hogy ő minden támogatást megérdemel, és nem tudta megfélemlíteni a József elleni haragját. És ellenséggé váltak el egymástól. Józsefet azonban nagyon vonzották Jézusnak az emberekhez intézett szép szavai, és gyakran lehetett látni a hallgatóságban, és gyakran Isten „súgta” neki belső elméjében, hogy támogassa Jézust; Józsefet azonban kétségek gyötörték, és nem mert nyíltan támogatni Jézust. De nem mert azok közé sem tartozni, akik elítélték Jézust, és amikor a jeruzsálemi tanács Jézus keresztre feszítésére ítélte, ez Arimateai József jelenléte nélkül történt. A papság és a tanács több más tagja is arra biztatta Jézust, hogy álljon rendelkezésre a zsidók új királyaként, és a királyjelölt Jézusról szóló pletyka a római megszálló hatalomhoz is eljutott, és Poncius Pilátus azt

tervezte, hogy letartóztatja Jézust, hogy megakadályozza az esetleges lázadást. A tanács vezetőjét, Kajafást azonban értesítették a közelgő letartóztatásról, és annak érdekében, hogy Pilátus ne szerezzen tudomást a Jézussal való tanácsi kapcsolatáról, és így ne szerezzen muníciót az ellenük való vádaskodáshoz, Kajafás gyorsan stratégiai lépéseket tett, hogy Jézust letartóztassák és lázadással vádolják, a tanács pedig halálra ítélte őt, és elküldte a rómaiakhoz, hogy az ítéletet hagyják jóvá és hajtsák végre. Kajafás gyors kezdeményezésének köszönhetően lehetetlenné vált, hogy a rómaiak azzal vádolják a tanácsot, hogy a lázadás mögött áll, és egyúttal megszabadultak Jézustól. Kétségtelenül nem volt politikai lázadó, de a bevett zsidó hit ellenzése nagy és állandó ingerültséget okozott a zsidó papságnak. Poncius Pilátus átlátta ezt a kezdeményezést, és megértette, hogy Jézus ártatlan, de saját gyenge pozíciója miatt ebben az időben nem mert szembeszállni a zsidók tanácsával, hanem egy régi szokást követve, miszerint a nép választhatott egy halálra ítélt embert, akit szabadon engedett, megpróbálta Jézust szabadon bocsátani, és választási lehetőséget adott nekik Jézus és egy másik ember között, abban a reményben, hogy a nép Jézust választja, akiről mindenki tudta, hogy ártatlan abban, amiért elítélték. A nép azonban mást akart, és így Poncius Pilátus a saját pozíciójának megmentése érdekében jóváhagyta az ártatlan Jézus halálos ítéletét.

Arimateai József gyakran hallotta Jézus követőitől, hogy ők úgy gondolják, hogy Jézus halála után feltámad a halálból, mert Jézus megígérte a tanítványoknak, hogy ha Isten megengedi, akkor halála után megmutatja magát nekik. Annak érdekében, hogy Jézus követői ne állítsák, hogy ez megtörtént, anélkül, hogy ez igaz tény lenne, Józsefnek az az ötlete támadt, hogy felajánlja nekik, hogy a halott Jézus testét a számára készített sírba helyezték, mert így ő maga is teljes ellenőrzést tarthatna a test felett, és megakadályozhatná, hogy hamis pletykák terjedjenek Jézus feltámadásáról. Ám Ardor ismét ki akarta használni a helyzetet, hogy zavart keltsen, és arra ösztönözte Józsefet, hogy hozzon magával egy szolgát, és vegye ki Jézus halott testét a kőből faragott barlangból, és temesse el a kertben. És mivel félt, hogy az öreg szolga leleplezi őt, József megmérgezte. És amikor Mária Magdolna és néhány más asszony egy nappal később eljött, hogy megmossák és előkészítsék Jézus testét, nem találták meg; de Mária szeretete és Jézus iránti vágyakozása miatt Jézus szellemi testében megmutatta magát neki, mert Mária tisztánlátó volt, és látta őt elméje szemével. És Jézus egy alkalommal a tanítványoknak is megmutatta magát, szintén a szellemi testében, de Isten engedélyével materializálódott, így mindenki láthatta őt, de Arimateai Józsefet terheli a felelősség azért a félreértésért, hogy Jézus a fizikai testében támadt fel a halálból. Ő szellemi testben mutatkozott meg, amely soha nem halhat meg - és ez Isten minden teremtményére vonatkozik. És ha József sikerrel teljesítette volna küldetését, akkor Jézus életéről is több tartalmas beszámolót kaptunk volna, mert őt jelölte ki Isten arra, hogy leírja Jézusnak a néphez intézett beszédeit.





*Thorvaldsen Krisztus szobra a koppenhágai Megváltó templomban. Fotó az internetről*

### **Jézus megváltói küldetése.**

De mi a helyzet a megváltó Jézussal - nem maradt semmi a megváltói küldetéséből? Igen, feltétlenül, de az az elképzelés, hogy Isten azt akarná, hogy a fia elveszítse az életét engesztelésként, a Toward the Light! szerint nem igaz. Nem a halál az, ami megmentheti az embert a sötétségtől - hanem a szeretet! És Jézus volt az, aki az emberiség szenvedéseivel szemben soha nem lankadó szeretetével és együttérzésével végre meg tudta törni a sötétség hatalmát a szellemi világban, és helyre tudta hozni azt a diverziót, amely akkor keletkezett, amikor Isten egyes teremtményei engedtek a sötétségnek, és megkezdték a virulens harcot Isten és a fény ellen, a Föld bolygót használva színtérként, és az embereket szenvedő áldozatokká változtatva.

De hiába küzdöttek a legidősebbek azért, hogy a földet a sötétség hatalmában tartsák, hosszú távon mégsem tudtak ellenállni a legfiatalabbak erőfeszítéseinek, hogy a fény győzedelmeskedjen.

Isten malomkövei lassan örölnek, de amikor Isten elhatározta magát, minden más ellenére ez hosszú távon valósággá válik. És ha egymás után több civilizáció is pusztult el, a végén a legfiatalabbnak sikerült meghódítania az európai földeket. A legfiatalabbak azért koncentrálták munkájukat a világnak erre a részére, mert itt terjedt el a kereszténység, és a legfiatalabbak a Jézus életét követő első évszázadokban mindenekeelőtt arra törekedtek, hogy megtisztítsák a kereszténységet azoktól a hamisításoktól, amelyeket Ardornak sikerült belecsempésznie Jézus egyszerű és gyönyörű tanításaiba a szeretetről. Egyszer azonban, amikor a legfiatalabbak már közel álltak ahhoz, hogy feladják a küzdelmet, mert a legidősebbeknek mindig sikerült lerombolniuk azt, amit megpróbáltak felépíteni, Krisztus -

mivel ő volt az egyetlen, aki nem értett egyet azzal, hogy feladják a feladatot, hogy az embereket a fény felé vezessék - arra kérte őket, hogy keressék Istent, hogy segítséget kapjanak tőle. És Isten szólt hozzájuk, és megmutatta nekik, hogyan győzhetnek - annak alternatívájaként, hogy szinte minden erejüket a kereszténység sötétségétől való megtisztítására összpontosítják...

- az emberek életének javításával, olyan találmányok létrehozásával, amelyek megkönnyíthetik az életüket, az orvostudomány fejlesztésével és a különböző betegségek gyógymódjainak megtalálásával, a Föld bolygó ismeretlen erőinek és a szárazföldi tömegek feltáratlan részeinek kutatásával, valamint a művészetek minden területén új darabok és alkotások létrehozásával. Sok, sokáig elfeledett eszmét kihúztak a feledés homályából, a gondolkodás és a találmányok új gyöngyszemei születtek, új megértést nyújtva az embereknek.

És e feladat megvalósításával a legfiatalabbaknak sikerült az emberiséget a szellemi és kulturális fejlődés terén előrevinniük, és a fény fokozatosan egyre jobban elterjedt az egész földkerekségen. A fény győzelme nem volt már messze.

### **A rövidebb út.**

A 19. század közepén Isten magához hívta Jézust, és elmagyarázta neki, hogy kitalált egy rövidebb utat, amely győzelemre vezetheti Jézus és a világosságért küzdő fiatalok munkáját. Ugyanis hosszabb időn keresztül a legidősebbek szellemi médiumokon keresztül jelentek meg, és ez a fajta spiritizmus elkezdett terjedni és virágozni, és a legidősebbek sok zavart okoztak a szeánszokon keresztül, mert sok hamis és téves információt adtak át.

Isten azonban mindig képes a sötétség cselszövéseit valami jóra fordítani, és a mindentudásában rájött, hogy a legfiatalabbak is használhatják ezt a módszert arra, hogy közvetlenül kommunikáljanak az emberekkel. Ha a legfiatalabb a földi médiumok egy részével is kapcsolatba lépne, és sikerülne megnyernie a bizalmukat és a bizalmukat a világosság útjának, akkor sok jót lehetne elérni, és az emberiség eredetéről és az Istenhez való viszonyáról szóló sok igazságot, amelyeket a legfiatalabbnak eddig csak foszlányokban sikerült az emberiségnek közvetítenie, egyetlen összefüggő, a sötétség által teljesen hamisítatlan előadásban lehetne közölni. És ha lehetséges volt, hogy az emberek imádkozzanak a földhözragadt szellemekért, akkor ezeket is vissza lehetett nyerni a fényhez, és ez nem utolsósorban arra az egyre érvényes volt, amelyik minden másnál mélyebbre zuhant - Ardorra!

Következésképpen a feladat nagy győzelmeket hozhatna a fény számára, de óriási áldozatokkal és megterheléssel is járna azok számára, akik vállalnák a feladat végrehajtását, mert hosszú éveken át, szünet nélkül, állandóan a sötétségben kellene maradniuk a lepusztult birodalomban és a földön, és ez a szellemi lények számára nagyon kellemetlen élmény. De Isten megígérte Krisztusnak, hogy ha ezt a rövidebb utat - a rövidebb utat - követi, akkor mindenki számára világosabb idők jönnek! És hogy megkönnyítse Krisztus és a legfiatalabbak munkáját, Isten megtestesített néhányat a legfiatalabb és nagyon fejlett emberi szellemek közül azzal a céllal, hogy ők szolgáljanak közvetítőként a megtestesült legfiatalabbak számára.

Néhány ilyen megtestesült fiatal volt Johanne és Michael Agerskov és barátaik a 20. század elején Dániában alakult kis szeánsz körökben. És "A fény felé" című könyvből tudjuk, hogy a rövidebb út, amelyet Isten mutatott a legfiatalabbaknak, teljes mértékben sikerült, és Johanne és Michael Agerskov életük hátralévő részét a fény szolgálatában töltötték, imádkoztak az elesettekért, és médiumként szolgáltak, amikor az emberiség eredetének és az Istenhez való viszonyunknak az igaz történetét a fény szellemei diktálták, és így jelent meg a földi világban.

Amikor Isten látta, hogy Krisztusnak és a legfiatalabbaknak sikerült megnyerniük az Agerskov házaspár körüli szeánszkör bizalmát, és hogy szeretetteljes és önfeláldozó munkájukkal megnyitották az utat, hogy egyre több földhözragadt szellem térhessen haza a szférákban lévő lakóhelyére, Isten érezte, hogy a legfiatalabbak munkája közel áll a győzelemhez, és hangját a földön és az elpusztult birodalomban is megszólaltatta a még mindig sötétség által kötött szellemeket, és a legidősebbet és annak kettősét kivéve mindenki megállt és meghallgatta Isten hívását. És mindannyian hazatérhettek a szférákba, és Isten egyszer s mindenkorra eltörölte azt, amit az emberek pokolként ismernek, a legidősebb elpusztított birodalmát - és így a pokol szférája nincs többé. Egyedül Ardor és az ő duálisa menekült még mindig a bolygón, és próbáltak elbújni Isten és Krisztus elől. Krisztus azonban rátalált Ardorra, és egyszer csak ott állt előtte dicsőséges megjelenésében, és arra kérte testvérét, hogy hallgassa meg őt. Ardor azonban megbénult a félelemtől, és meg volt győződve arról, hogy Isten haragja eltörjé és kiirtja őt, de Krisztus megkérte, hogy jöjjön vele, mert olyan emberekhez akarta vinni, akik szeretetben és könyörületben imádkoznak érte. És apránként remény ébredt Ardor meggyötört elméjében, és követte testvérét Mihály és Johanne Agerskovhoz, és ők, akik azzal a feladattal testesültek meg, hogy segítsenek Krisztusnak, szívük együttérzéséből imádkoztak Ardorért, és felébredt benne a mennyei élet emléke, mielőtt a sötétségbe zuhant, és ezzel együtt a büntudat is mindazokért a szörnyű kegyetlenségekért, amelyeknek kitétte testvéreit, és a legfiatalabbak Isten elé vezették, aki azonnal megbocsátotta neki minden bűnét, de arra is felhívta a figyelmét, hogy minden egyes teremtményének, akinek a világosság világai helyett a sötétség földi világában kellett élnie, meg kell bocsátania, mielőtt véget érnek gonosz szenvedései. És ezért végződik Ardor története a Fény felé című könyvben a mélyen szenvedő Ardor szívből jövő imájával, melyben bocsánatot kér tőlünk, emberektől! És ha megbocsátunk neki, akkor a kötelékek, amelyek a rosszindulatúságához kötnek minket, szétrepednek, és helyüket a szeretet kötelékei veszik át.

- és ezzel hozzájárulunk ahhoz, hogy a fény győzelme a Földön egy nagy lépéssel közelebb kerüljön, hogy a földi élet minden ember számára békében és jólétben teljen, és megszabadulunk a súlyos sötétségtől, amelyhez Ardor rosszindulatú ítéletei által kötődünk, és számunkra, emberek számára is fényesebb idők jönnek! Ezért az Ardornak való megbocsátás hozzájárul ahhoz, hogy a fényhez vezető rövid úton mi magunk is eljussunk a fényhez, amellet, hogy az egész emberiség számára is hozzájárulunk a fényhez! Nem rossz! Később Ardor kettős és a másik legidősebb is visszatért a fénybe. Nem tudjuk pontosan, hogy Ardor duálisa mikor változott át, mert erről nem esik szó a Fény felé! című könyvben, de valószínűleg nem sokkal azután történt, hogy Ardor átváltozott. Az Isten által teremtett szellemi lények mindig párban teremtődtek, hogy kitöltsék és kiegészítsék egymást, és az örökkévalóságig összetartozzanak. A női lényeknél a gondolkodási képesség mindig erősebb, mint az akaraterő és fordítva a férfi lényeknél. És ha valaki furcsának találja, hogy az „A fény felé!” szinte kizárólag a férfi lényekről szól, az azért van, mert ők azok, akik a gyakorlatban megvalósítják női kettősük gondolatait, és ezért nagyobb mértékben ők a cselekvő és aktív lények. A női duálok azonban legalább ugyanolyan fontos szerepet játszottak a fényért folytatott küzdelemben, hiszen emberként inkarnálódtak, és őrző-szöggként is hozzájárultak. Az akaraterőnek azonban meg kell termékenyítenie a gondolkodást ahhoz, hogy az cselekvéssé alakuljon át, és ezért a férfi lények a gyakorlatban a harcot folytatták. De ami azt illeti, Krisztus kettősében ébredt fel először az emberiséggel való együttérzés, míg a kettősének gondolataival kapcsolatos figyelmesség volt az, ami arra készítette, hogy előremozduljon, hogy segítsen nekik. Ugyancsak a legidősebb duálisa volt az, aki kezdetben gondolatban a sötétségnek esett áldozatul, míg Ardor a gondolatot valósággá változtatta.

Valójában az történt a legidősebb bukásakor, hogy Isten nyílt kérdésként tárta az összes első teremtménye, az angyalok elé, hogy közülük kit akar kiválasztani arra a feladatra, hogy vezesse az új, éretlenebb lényeket, amelyeket teremteni kívánt - az embereket. És azzal, hogy a választást nyitott kérdésként hagyta, az angyalokat olyan helyzetbe hozta, ahol választhattak, hogy kiválasztottak-e vagy sem - és ez egy olyan helyzet volt, amelyet az angyalok korábban soha nem tapasztaltak, hiszen Isten országában teljesen gondtalan életet éltek. Mind Isten, mind a tizenkét segítőtje tanította őket a fény és a sötétség lehetőségeiről, de ők maguk nem szereztek tapasztalatot a sötétségről, és azok, akik még nem szembesültek a sötétséggel, soha nem lehetnek produktív és építő lények, inkább mindig éretlenek maradnak, és ezért kellett Istennek előbb-utóbb hagynia, hogy az angyalok találkozzanak a sötétséggel, mert különben szellemi értelemben gyerekek maradtak volna. Azok az angyalok közül, akik az élet tudományosabb aspektusainak tanulmányozását választották, fokozatosan kezdték úgy érezni, hogy őket kell kiválasztani, mert úgy gondolták, hogy ők kellene, hogy a legalkalmasabbak legyenek az éretlen szellemek vezetésére, akiket Isten teremteni akart, és gyakran elmentek arra a gyönyörű birodalomra, ahol az emberek laknak majd - a Föld bolygóra. És apránként, észrevétlenül nőtt az önimádat az elméjükben, és ekkorra már a sötétségnek estek áldozatul, és a sötétség hatalma a gondolataik felett egyre erősebben erősödött, anélkül, hogy ennek tudatában lettek volna. És az angyalok közül azok voltak azok, akik művészi hajlamúak voltak, akiknek volt erejük ellenállni a sötétségnek, mert ők azonnal ellenálltak a sötétség kísértésének, és így nem engedték, hogy a sötétség hozzáférjen a gondolataikhoz és az elméjükhez. Egyébként a „legfiatalabb” és a „legidősebb” megjelölést csak azért használjuk "A Fény felé!" című könyvben, hogy különbséget tegyünk a sötétségbe bukott és a sötétségbe nem bukott angyalok között. Valójában mindannyian ugyanabban a pillanatban teremtődtek.

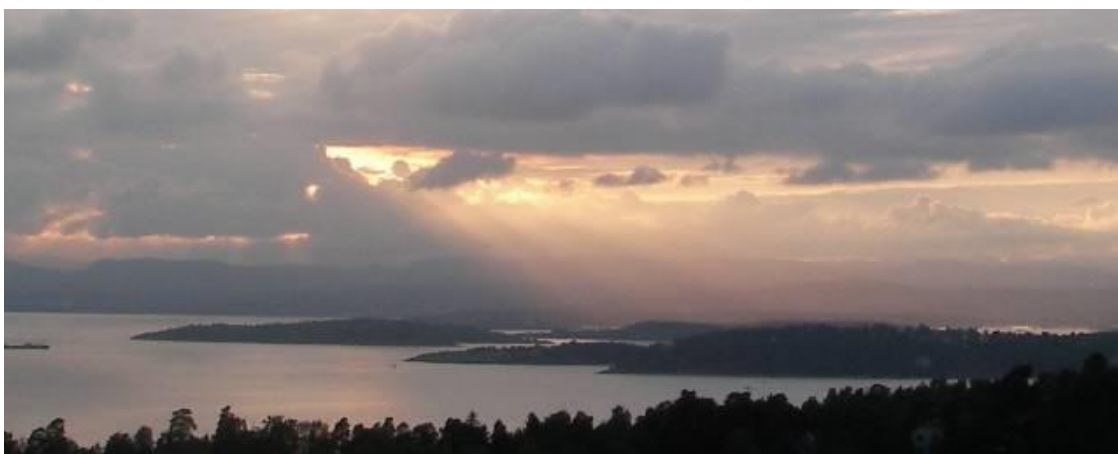
Amikor a szellemi lények emberként inkarnálódnak, az akaraterő és a gondolkodás képessége a férfiaknál és a nőknél egyaránt lehet erősebb és gyengébb, attól függően, hogy mit hoztak az emberi személyiségükbe. A védőrétegen keresztül, a fizikai és a szellemi agy között, a szellemi agyba egy fényszál van beleszőve, és hogy az ember milyen képességekkel és tehetségekkel lesz felszerelve a szellemi személyiségből, az attól függ, hogy a szellemi agy mely területein van beleszőve a fényszál. A legfiatalabbak például a teljes személyiségüknek csak egy nagyon-nagyon kis töredékét hozzák magukkal, amikor a földre inkarnálódnak. A védőréteg megakadályozza, hogy a szellemi személyiség tudásának és emlékeinek maradék része elérje földi tudatunkat.

Egyébként az „A fény felé!” nagyon világosan fogalmaz a nők fő felelősségével kapcsolatban, hogy gondoskodjanak gyermekeikről, és biztosítsák számukra a jó ellátást és nevelést, és amíg a gyerekek kicsik, addig a gyermekgondozás minden nő fő feladata kell, hogy legyen! Ez a legelső dolog, amit Isten minden nőtől meg fog kérdezni, amikor visszatér, miután a földön élt: gondoskodott-e a gyermekeiről, amikor kicsik voltak. A gondoskodás hiányától szenvedő gyermekeket gyakran egész életükben ez fogja jellemezni, és sokkal könnyebben lesznek különböző kísértések áldozatai, és nehezen találnak majd biztos helyet jó állampolgárként. A nőknek a gyermekekért viselt különleges felelősségéről alkotott nézet teljesen ellentétes a sok nyugati országban uralkodó általános gondolkodásmóddal, ahol sok nő inkább a társadalomban kíván aktív szerepet vállalni, vagy szakmai karriert építeni magának, minthogy teljesen a gyermekeknek szentelje magát, és ebben a tekintetben sokan nincsenek összhangban Isten akaratával korunkban. Az, hogy a nőké a fő felelősség a gyermekekért, nyilvánvalóan nem mentesíti az apákat a felelősségük alól - éppen ellenkezőleg; de az ő felelősségük elsősorban a családjuk gazdasági és fizikai biztonságáról való gondoskodás. És amikor a gyermekek már felnőttek, és már nem függenek a szülői

gondoskodásra, akkor a nők joga a társadalomban való részvételhez minden olyan területen, ahol csak akar, magától értetődő!

Az abortusz kérdésében is teljesen egyértelmű az „A fény felé!”; az abortusz minden esetben negatív dolog, és csak abban az esetben szabad elvégezni, ha a terhesség folytatása esetén az anya élete veszélyben van. Az a körülmény, hogy a terhesség esetleg nem kívánt, vagy nem illik bele a nő vagy a férfi terveibe, nem indokolhatja a kis magzat életének elvételét, amely teljesen és abszolút ártatlan a saját fogantatásához képest, és mindenki, aki hozzájárul az abortuszhoz, nagyon nagy felelősséget vállal azzal, hogy feláldozza a leggyengébb részt, nevezetesen a gyermeket. Azokban az esetekben, amikor egy nő nemi erőszak következtében esett teherbe, transzcendentális oldalról ezt az igazságtalanságot ellensúlyozza azáltal, hogy az utódhoz magas lelkületet kapcsol, oly módon, hogy a gyermek nagy öröm és kincs lesz a nő és családja számára!

Amikor Ardor visszatért, a legidősebbek, akik még mindig emberként inkarnálódtak, értesültek erről, és Isten arra kérte őket, hogy önként állítsák be a halál új időpontját és napját, hogy mindannyian sokkal korábban térhessenek vissza, mint ahogy azt Ardor tervezte, amikor megtestesült. De csak nagyon kevesen fogadták el ezt, és mivel Isten soha senkit nem kényszerít, a saját döntésük volt a döntő. Azokat, akik úgy döntöttek, hogy folytatják az életüket a Földön, ezután arra kérték, hogy korlátozzák a testük alvás közbeni kiürítésének képességét, így elveszítik a lehetőséget, hogy a bolygón mozogjanak és a gondolathullámokra gyakorolt gonosz befolyásukkal kárt okozzanak. A legidősebbek közül sokan elfogadták ezt, de néhányan elutasították ezt a korlátozást, és megtartották minden felsőbbrendű képességüket, amellyel minden legidősebb rendelkezik - és ezek a legidősebbek folytatták a fény elleni harcot, és ismerjük például Adolf Hitlert, Joszif Sztálint, Maót és még számos más személyt. De ezen vének közül az utolsó még a 2000. év előtt meghalt, úgyhogy jelenleg egyikük sem él a Földön, és ezért az olyan despoták, mint Hitler és Sztálin, soha többé nem fognak felbukkanni. Szerencsére!



*Isten megígérte a legfiatalabbaknak, hogy szebb idők jönnek mindenki számára, ha a „rövidebb utat” követik! Fotó: Sverre Avnskog.*

## **Krisztus beszéde.**

Ardor beszámolója után Krisztus beszéde következik, amelyben megígéri nekünk, hogy mindannyiunkat végigvezet a fény felé vezető utunkon, és hogy nem enged el egyetlenegyünket sem, amíg az ő segítségével el nem érjük Isten birodalmát! És Krisztus elmagyaráz néhány törvényt és szabályt az emberiség földi útjára vonatkozóan, és néhány intő szót intéz mindannyiunkhoz, fiatalokhoz és idősekhez egyaránt, azokhoz, akik egyházi vagy társadalmi tisztséget viselnek, és a hétköznapi férfiakkhoz és nőkhez! Krisztus a szeretet, a tolerancia és a béke üzenetét mutatja be, amelyben mindannyian komolyan vesszük emberi felelősségünket, és senkit sem teszünk ki igazságtalanságnak vagy szenvedésnek. A hibázóknak, az aberráltaknak és a szenvedőknek pedig azt az ígéretet adja, hogy soha nem hagyja őket cserben, és azoknak, akik elvesztették hitüket abban, hogy az Istenhez intézett ima segíthet, soha nem felejt el imádkozni!

## **Isten szolgájának beszéde.**

Ezután Isten egyik tizenkét szolgájának beszéde következik, és ez egyrészt egy nagyon szigorú és figyelmeztető felhívás az emberiséghez, hogy fejlődjön tovább abból a szellemileg gyermeki állapotból, amelyben eddig voltunk, és a beszédből bizonyára nem hiányzik a fenyegetés, de a legszebb és legkedvesebb szavakkal zárul, amelyeket el lehet képzelni, és nagyon szívbemarkoló módon írja le Isten irántunk való szeretetteljes vágyakozását. És megtudjuk, hogy Isten türelme velünk szemben végtelen, és hogy az Ő szeretete mindannyiunk iránt határtalan!

## **Allegóriák.**

Az Isten szolgájának beszéde után egy fejezet következik „A fény felé!” címmel, néhány, Krisztus által diktált allegóriával. Az Agerskov házaspárnak a spiritizmussal való kezdeti kapcsolatfelvételtől a „A fény felé!” diktálásáig eltelt évek alatt szükségszerűen át kellett esniük a tanulás egy szakaszán, ahol megtanultak bízni a transzcendens szellemekben, és megszokták a nagy üzenet előállításához használt munkamódszereket. Ebben az időszakban diktálták a legtöbb krisztusi allegóriát, és az allegóriák azért készültek, hogy a szellemi és földi világ egyes törvényeit magyarázzák és illusztrálják, és sokuknak van egy magyarázó része is, hogy megkönnyítsék az olvasó megértését.

## **A megjegyzés.**

Az allegóriák után következik egy hosszú fejezet, a megjegyzés, amelyet Rasmus Malling-Hansen szellemi személyisége, Leo írt, és itt szakasról szakaszra végigköveti Ardor történetét, mélyrehatóan kifejti és kimerítőbben magyarázza az összes kérdést. Leo többek között elmondja, hogy a „fény” és a „sötétség” elnevezéseket absztrakt fogalmaknak kell tekinteni, és azért választottuk őket, mert a földi világban ezek a legmegfelelőbb kifejezések a két erő közötti ellentét szemléltetésére. Két erősen mágneses erő játszik egymással, és a gondolat és az akaraterő egyesülése következtében a fény pólusaihoz a fény örökké létezik, míg a sötétség mulandóvá vált, és a fényben a jóság minden lehetősége, a sötétségben pedig a rossz minden lehetősége megtalálható. Isten magát és minden teremtményét a fényből teremtette, és ezért mi mindannyian a fény lényei vagyunk diszkarnált állapotban, még akkor is, ha fizikai testbe öltözünk, amikor emberi lényként inkarnálódunk a földön. A fény és a

sötétség is sokféle alakban és formában jelenik meg, a szellemi anyagtól a fizikai anyagig, és Isten birodalmában és a szférákban minden ugyanolyan valóságos, mint a földön, mert minden a szilárd anyag fényrészecskékből épül fel, bár a fizikai emberi lény szeme számára láthatatlan. Ugyanígy a fizikai testek is homályosan, ködös árnyékként jelennek meg, ha szellemi szemszögből nézzük őket. Fizikai testünket és minden fizikai anyagot a földön a sötétség legdurvább részecskéi alkotják. Ezért valójában Isten szándéka az volt, hogy a Föld a fény bolygója legyen, és hogy az ember a fény lényé legyen, hogy a halál és a mulandóság ne létezzen az emberi világban; azonban a legidősebbnek a sötétségbe való bukása miatt a sötétség átkúszott a bolygón, és elpusztította az Isten által teremtett csodálatos fényvilágot, és valójában a legidősebb volt az, aki megteremtette az első embereket, de mivel elméjüket megzavarta a sötétség, az első emberi alakok nem voltak különösen szépek, inkább primitív majomszerű emberi állatokhoz hasonlítottak. A korunkban ismert majmok és majmok egyébként annak eredményeként jöttek létre, hogy az első emberek állatokkal párosodtak, mert a legidősebb féktelen és erőteljes nemi ösztönnel ruházta fel őket, hogy biztosítsa a faj fennmaradását. A megtettesült legfiatalabbak egyik fő feladata az volt, hogy az emberekben elnyomják a szexuális késztetést, mert a legidősebbek által az emberekbe ültetett túlzottan erős szexuális késztetés gyakran azt eredményezte, hogy az emberek nem tudtak egyetlen partnerrel élni, és nem is gondoskodtak megfelelően minden gyermekükről, például amikor azok hűtlenség következtében házasságon kívül születtek. Az ilyen gyermekek gyakran szenvednek károkat, és nem kapják meg azt a védelmet, szeretetet és gondoskodást, amelyet a szülőknek kötelességük minden gyermeküknek nyújtani, függetlenül attól, hogy házasságon belül vagy kívül születtek-e vagy sem. Ebben a tekintetben nagyon sok apa vétkezett csúnyán a történelem során! Az erős szexuális késztetésnek gyakran az is volt a következménye, hogy a legfiatalabbak teljesen alkalmatlanná váltak a tervezett nagy eredmények megvalósítására, mert a legidősebbeknek sikerült felkelteniük a vágyukat, és szexuálisan telhetlenné tenni őket, és ez gyakran olyan sok sötétséget vonzott köréjük, hogy teljesen eltértek a helyes útról. Annak következtében, hogy a legfiatalabbak erejük nagy részét Jézus tanításainak megtisztítására és az emberek kulturális nevelésére összpontosították, az emberekben ma mesterségesen erős a szexuális késztetés, és a jövőben a legfiatalabbak fontos feladata lesz, hogy csökkentsék a késztetést, és egy kulturáltabb szexuális késztetést biztosítsanak a jövő nemzedékek számára, amelyet örökölhetnek.



*A kommentárt Leo, Rasmus Malling-Hansen spirituális személyisége írta. Malling-Hansen itt Malthe Engelstedt 1887-es festményén látható. Balról: Erik Ritzau, Ludvig Feilberg, R. Malling-Hansen, Anna Ritzau és Johannes Kaper. Szerzői jog: Ritzau Ritzau: Private*

### **Lakások a szférákban.**

Amikor Isten, néhány legidősebb kérésére, felelősséget vállalt nyomorult teremtményeikért, Isten hat új világot teremtett a földgömb körül, és a megsemmisült birodalmon kívülre helyezte őket, egymáson kívülre, mint szférák rétegeit, és úgy alkotta meg őket, hogy egyre fényesebbek legyenek, minél messzebbre mentek a földgömbtől. Itt van az emberek és a legfiatalabbak lakhelye az inkarnációk között, és a legfiatalabb szellemek a földhöz legközelebbi birodalomban élnek, és fokozatosan, ahogy érettségüket tekintve fejlődnek, a földtől távolabb új lakhelyeket szereznek. A legtávolabb, a hatodik szférában van a legfiatalabbak lakhelye, és itt élnek, miközben őrző szellemekként vezetik az emberek útját, mert minden emberre vigyáz a magasztos szellemek egyike, a legfiatalabbak vagy a legidősebbek egyike, aki nagyon korán átváltozott, és most a fény szolgálatában dolgozik. Az őrző szellemet egyfajta megerősített lelkiismeretnek tekinthetitek, és igyekeznek bennünket azokra az utakra terelni, amelyeket inkarnációnk előtt terveztünk, és megvéd bennünket a fenyegető veszélyektől is, amennyiben saját, korábbi inkarnációinkból származó bűneink miatt a megtorlás törvénye alá vontuk magunkat, és ezért bizonyos helyzetekben hiányzik a védelem. Ha inkarnációnk előtt különösen jó cselekedeteket terveztünk, az őrzőszellem arra is törekszik, hogy felkeltse érdeklődésünket azok iránt a területek iránt, amelyeken terveztük, hogy tevékenykedni fogunk. A legfiatalabbak esetében gyakran arról lesz szó, hogy új



találmányokat hoznak létre olyan területeken, mint a tudomány és az orvostudomány, ragyogó és békeszerető vezetőként jeleskednek a földön, vallási reformokra törekszenek, vagy új műalkotásokat hoznak létre a zenén, irodalmon, festészen vagy szobrászaton belül, hiszen a legfiatalabbak mindig is az emberiség úttörőiként tevékenykedtek, és fáradhatatlan erőfeszítéseiknek köszönhető, hogy úgy fejlődünk, hogy az emberiség nagy részének könnyebbé vált az élete. De még sok tennivaló van hátra ahhoz, hogy az egész emberiség részesülhessen abból a fejlődésből, amelyet a legfiatalabbak adtak a világnak.

### **A megtorlás törvénye.**

Annak érdekében, hogy minden teljesen igazságos legyen az emberek számára az útjuk során, Isten megalkotta a megtorlás törvényét, és ez egészen automatikusan úgy működik, hogy mindannyiunknak vezekelnünk kell a bűneinkért, és minden rossz gondolat és tett a végén önmagunk ellen fordul, úgy, hogy szenvednünk kell minden rosszért, amit másoknak okoztunk. De a megtorlás törvénye felett áll Isten szeretete és irgalma, és aki megbánja bűneit és bocsánatot kér, arra nem vonatkoznak a megtorlás törvényének legdurvább rendelkezései, hanem a bűneiért szeretetből elkövetett cselekedettel vezekélhet, amivel például annyi embert ment meg a haláltól, ahány ember halálát okozta például pilótaként, mozdonyvezetőként vagy hasonló felelőtlen magatartása miatt.

Van azonban egy különleges helyzet, amikor a megtorlás törvénye mindig a legkeményebb formában fog érvényesülni, és ez az, amikor valaki gyilkosságot követett el egy inkarnációban, és sikerült elkerülnie a büntetést a földi világban. Ilyen esetben Isten megparancsolja neki, hogy mentse meg egy embert a haláltól, de ő maga nem részesül az őrző szellem védelmében, és a mentő cselekedet ekkor a legtöbb esetben azt eredményezi, hogy a másik ember megmentésének pillanatában súlyosan megsebesül vagy meghal. Ha az embernek nincsenek ilyen típusú múltbéli bűnei, amelyekért vezekelnie kellene, akkor az őrző szellem mindig figyelmeztetni fogja, ha veszélyek fenyegetnek, és mindig képes lesz kivezetni az embert az életveszélyes helyzetekből. A fény nem nélkülözi azokat az eszközöket, amelyekkel megvédheti az embert ebben a tekintetben.

### **Az ember hármass tudata.**

Meg kell említenünk "A Fény felé!" magyarázatát is azzal kapcsolatban, hogy hogyan alakul ki az emberi tudat. Tudatunk három részből áll: a fizikai, az asztrális és a spirituális agyból. Fizikai agyunknak nincs önálló tudata, inkább csak egyfajta vevőállomásként működik, hasonlóan a televízióhoz, amely továbbítja a kapott jeleket. Asztrális agyunk a sötétség finomabb részecskéiből áll, és egy automatikus tárolóedényhez hasonlítható, ahol minden benyomás, amit kapunk, tárolódik, és minden önálló reflexió nélkül reprodukálható. Az asztrális agyban tárolódnak az ösztöneink és az alacsonyabb rendű késztetéseink és késztetéseink is, valamint a kollektív örökség vagy emlékezet, azaz a fajunk által évszázadok során összegyűjtött tapasztalatok és készségek, amelyeket az új utódok örökölhetnek. A fizikai és az asztrális agyon osztozunk az állatokkal, mivel minden élőlény fizikai és asztrális részből is áll. Ha Isten nem csatolt volna szellemi lényt a fizikai testhez, akkor mi is ugyanúgy gondolkodnánk, reagálnánk és élnénk, mint az állatok - teljesen szellemi személyiség és lelkiismeret nélkül. De emellett az ember szellemi aggyal is fel van szerelve, és ebben lakozik a megfelelő tudatunk, és az emberi élet célja, hogy a szellem legyen az „uralkodó” a tudatunkban, mindig próbáljuk követni azt az áttekintést, amit a szellem és a tudatunk adhat nekünk, és próbáljuk az öröklött ösztönöket etikai irányba művelni. Az ösztönök lehetnek jók és rosszak is. A jók közé tartozik például az anyai ösztön, a gyengék védelmének ösztönös

vágya, a figyelmesség stb. A negatívok közé sorolhatjuk az erős emberekben rejlő készletét a gyengébbek feletti uralkodásra, a féktelen szexuális készletét, az erőszakra való hajlamot stb. Nyilvánvaló, hogy senki sem szabadulhat meg az ösztönöktől, de mindannyian megpróbálhatunk javítani rajtuk, hogy jobb ösztönöket adhassunk át utódainknak, hogy megkönnyítsük számukra, hogy jobban, a lelkiismeretükkel harmóniában éljenek anélkül, hogy állandóan küzdeniük kellene az asztrális agyból érkező rossz gondolati impulzusokkal. És sok esetben az automatikus tároló, amit az asztrális agy jelent, abszolút szükségszerűség, például amikor bizonyos készségeket automatikus technikává kell alakítanunk. Például amikor megtanulunk autót vezetni, teljesen rá vagyunk utalva arra a folyamatra, amelynek során az alapvető mozdulatok fokozatosan automatikussá válnak, és gondolkodás nélkül elvégezhetők, úgy, hogy a tudat a forgalmi helyzetre, arra, hogy merre kell menni stb. összpontosítani. Ha nem rendelkeznénk asztrális aggyal, tudatunknak minden egyes apró mozdulatot át kellene gondolnia, amit el kell végeznie, és nem lennénk képesek egyszerre sok különböző műveletet végrehajtani, és természetesen nem tudnánk a közlekedési helyzetre koncentrálni.

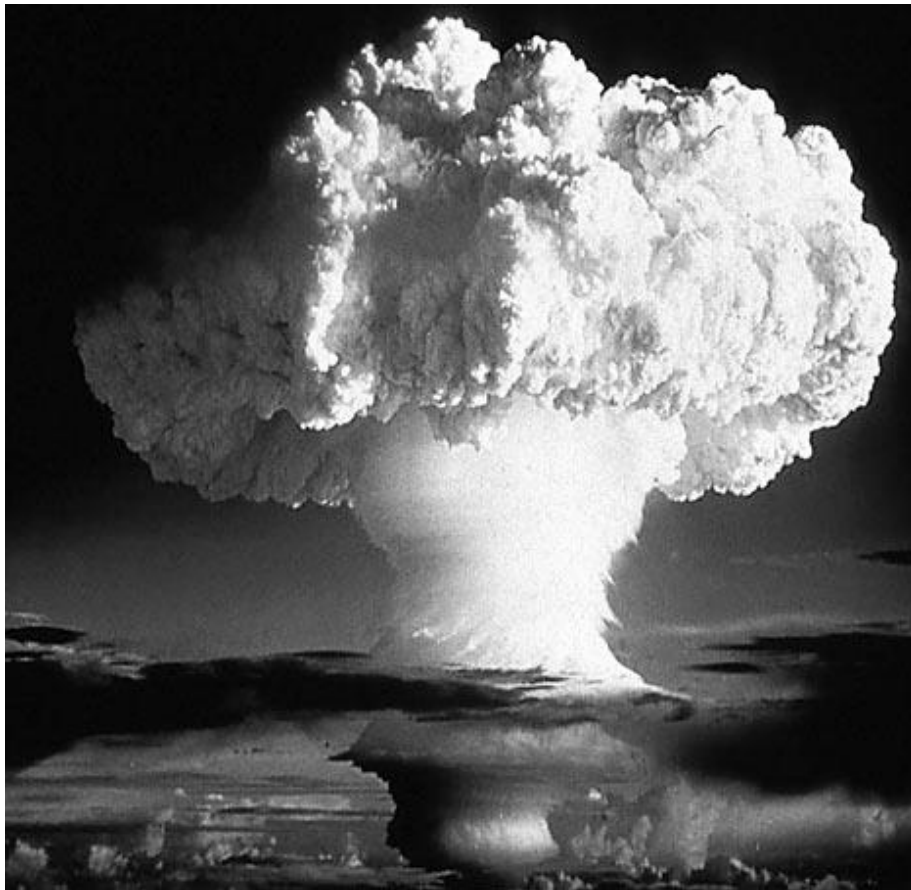
### **Éter képek.**

"A Fény felé!" című könyvben megismerhetünk egy fontos okot is, amiért a világban a jobbra fordulás olyan sokáig tart, annak ellenére, hogy Ardor közel 100 évvel ezelőtt fordult vissza a fény felé. Először is, a sötétség még mindig nagyon erősen lebeg a föld felett, és amíg csak nagyon kevés ember bocsátott meg Ardornak, addig a legtöbb ember a sötétség béklyójával Ardor rosszindulatú ítéleteihez van kötve, és még ha a sötétség trónja üres is, úgy, hogy a sötétségnek nincs vezető intelligenciája, a sötétség továbbra is háborút, szenvedést és halált okoz a földön. De Isten mégis egyre többet és többet tisztít ki a sötétségből, és a legfiatalabbak is nagymértékben hozzájárulnak ahhoz, hogy fényenergiát hozzanak az éterbe, ezért mindenképpen világosabb idők jönnek mindannyiunk számára, ahogyan Isten megígérte Krisztusnak és a legfiatalabbaknak, amikor elindultak a rövidebb úton. De a legnagyobb akadálya a javulásnak valószínűleg az, hogy Ardor a visszatérése előtt gonosz terveket eszelt ki arra vonatkozóan, hogy mit képzelt és mit akart, hogy a következő évszázadokban mi történjen a Földön, és ezek a gonosz tervek a jövő képeiként tárolódnak az éterben. Éterképeket készített mind egyének, mind egész nemzetek számára, és amint a kiszemelt célszemélyek és nemzetek belevágnak a gonosz gondolatsorokba, amelyek az éterképek kiváltó mechanizmusaként működnek, az egyik gonosz gondolat megerősödik és a következőhöz vezet, amely viszont az Ardor által korábban kitalált cselekedetekhez vezet. Ilyen éterképek állnak sok gonosz cselekedet mögött a földön, és mind az első, mind a második világháborút az Ardor találta ki és tervezte meg. Ha az éterképek egyszer elraktározódtak az éterben, senki sem tudja őket kitörölni, de Isten és a legfiatalabbak mindent megtesznek, hogy megakadályozzák, hogy ezek a földön valósággá váljanak, azáltal, hogy a döntő pillanatokban megpróbálják az embereket megvezetni, figyelmeztetve őket, hogy ne kövessék az éterképek gondolati ihletését. És ha minden ember mindenkor a tudatát követi, akkor az éterképek nem lesznek képesek aktiválódni, mert meggyengülnek, ha ellenállunk gondolati inspirációjuknak, és ha egy éterkép kellőképpen meggyengül, akkor Isten és a legfiatalabb el tudja vezetni gonosz gondolatáramlásait a földről. Ezért csak egyetlen biztos módja van annak, hogy ellenálljunk az éterképeknek, mégpedig az, hogy követjük a lelkiismeretünket.

## Spiritizmus.

„A Fény felé!” egy erőteljes figyelmeztetést is tartalmaz, hogy ne foglalkozzunk spiritizmussal és ne hívjuk a halottakat. Annak ellenére, hogy a spiritizmus volt az alapja annak, hogy az érzékszerveken kívüli szellemek képesek voltak kommunikálni a Johanne és Michael Agerskov körüli szeánszkörrel, ez annak eredményeként történt, hogy az érzékszerveken kívüli szellemek hívták őket, nem pedig fordítva. És ha azt tapasztaljuk, hogy hívnak minket, nem szabad haboznunk, hogy válaszoljunk az érteken kívüli világ hívására, de a Fény felé! szerint soha nem szabad saját magunknak hívnunk a halottakat, mert ez nagy zavart okozhat a nyugalomukban és a következő inkarnációjukra való felkészülésükben. A szellemeknek nincs Isten engedélye arra, hogy válaszoljanak az ilyen közeledésre, és ha megteszik, megszegik Isten törvényeit, és ők maguk is visszaesést tapasztalhatnak egy ilyen szabálysértés következtében, és ez késleltetheti a fény felé vezető útjukat!

És különben is, soha nem a magasan fejlett szellemek azok, akik válaszolnak az ostoba emberek ilyen megközelítéseire, és a válaszok általában inkább megbízhatatlanok és zavarosak, mintsem megvilágosítók.



*Hogy az emberiséget a sötéttségben tartsa, Ardor éteri feljegyzéseket hozott létre, amelyek az éterben tárolt „mentális bombákhoz” hasonlíthatók. Amint az ember átadja magát egy éteri rekord gonosz gondolatainak, a gonosz gondolatok láncreakciója indul be, és végül pusztító, pusztító cselekedetekben valósul meg, mindez Ardor tervei szerint. Fotó az internetről*

## **Összefoglaló és záró áttekintés és utószó.**

Az „A fény felé!” utolsó fejezete egy összefoglaló áttekintés és egy rövid post scriptum. Itt néhány kérdés kifejtésre és mélyreható feldolgozásra kerül, a post scriptumban pedig beszámolót olvashatunk arról, hogyan folyt a munka "A Fény felé!" című művel, és az utolsó oldalon a munka szellemi vezetője aláírja utolsó megtestesülésének nevét, R. Malling-Hansen, volt pap és a koppenhágai süketnémák királyi intézetének igazgatója, 1916 májusában. „A fény felé!” című művet 1920-ban nyomtatták ki és adták ki Dániában, és az extraszenzoros oldalról kapott útmutatás után a művet minden dán püspöknek és mintegy 60 papnak eljuttatták. A „A fény felé!” szerint ezek a személyek életük előtt megígérték, hogy a „A fény felé!” információi alapján a dán egyház reformációjáért fognak dolgozni. Egy ilyen reformáció az egész világon visszhangra talált volna, és előkészítette volna a terepet hasonló reformációkhoz sok keresztény országban, és az emberiség sokkal igazabb képet kapott volna Istenről és a vele való kapcsolatáról. Ahelyett, hogy sokan továbbra is Jézushoz fordulnának Isten helyett, és azt hinnék, hogy minden bűnüket Jézus kiengesztelte, az emberiség megtanulná, hogy csak a lelkük Atyjához forduljon segítségért, és megtanulhatta volna, hogy mindannyiunknak teljes felelősséget kell vállalnunk a saját tetteinkért. Ez megerősítette volna a fényt az egész bolygón, és sok sötétséget kiűrítettek volna! De sajnos a dán egyház nem reagált - sajnos, valószínű, hogy a Fény felé! még csak el sem olvasták a papok, mert a sötétség még mindig elég erős volt ahhoz, hogy megakadályozza őket abban, hogy felfedezzék, milyen ajándékkal állnak szemben.

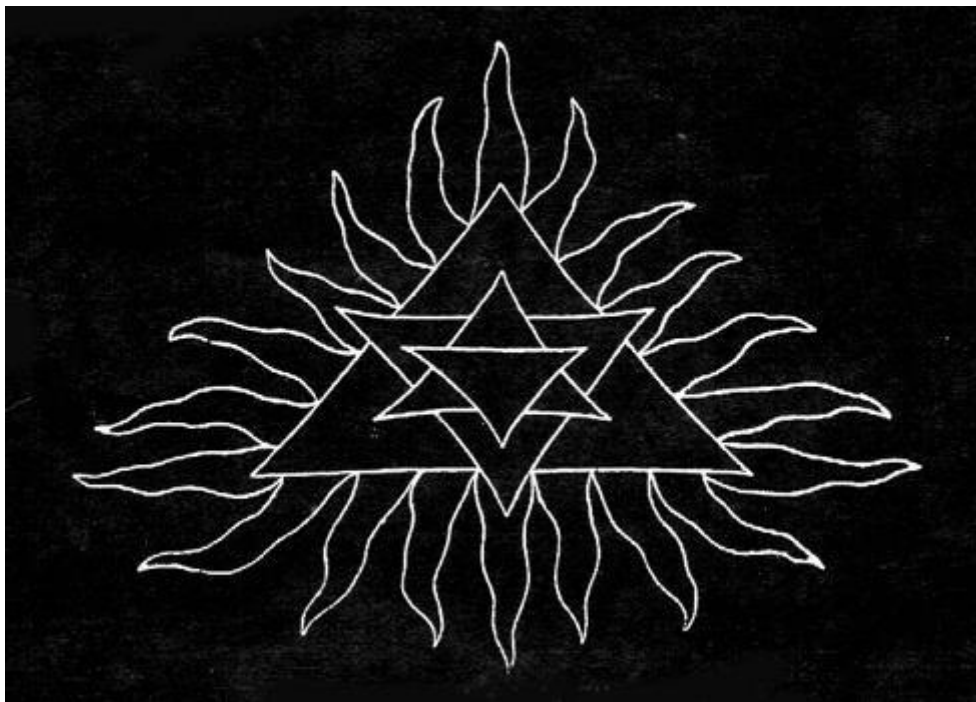
## **Üdvözet Dániának.**

A mellett "A Fény felé!" a „három aranygyümölcs” két másik könyvből áll: „Üdvözet Dániának” 1915-ből és »Az engesztelés tana és a rövidebb vágás« 1922-ből. Ezen kívül 1929-ben és 1930-ban két kiegészítést adtak ki, amelyekben elég sok olyan kérdésre válaszoltak a TtL-re vonatkozólag, amelyeket különböző személyek tettek fel a TtL-re vonatkozóan az extraszenzoros világból. A legelső kiadvány azonban az „Üdvözet Dániának” volt, és ez a mű nagy és elhunyt dán költők verseit tartalmazta, akik az „Aranykorból” ismertek, Dánia történelmének abból az időszakából, amikor a legfiatalabbak közül sokan Dániában testesültek meg, hogy megteremtsék a világirodalmat. E legfiatalabbak közül sokan a 20. század elején diszkarnálódott formában voltak a szférákban, és Isten megbízta őket, hogy a rájuk nagyon jellemző stílusban alkossanak verseket, amikor költőként éltek a földön és irodalmat alkottak. Ezeket a verseket egy könyvbe gyűjtötték, kiadták és elküldték Dániában számos irodalomszakértőnek, és az extraszenzoros oldalról az volt a remény, hogy az irodalomszakértők felismerik a verseket, és megértésük és szakmai éleslátásuk révén kezeskednek arról, hogy ezeket a verseket az említett költők írták. Ily módon a könyv bizonyítékul szolgálhatna a szellem továbbélésére a test elhalálása után. De sajnos a dolgok nem úgy alakultak, ahogyan azt az extraszenzoros oldalról tervezték. A könyvet átvevő irodalomtudósok közül senki sem kívánt tanúként megjelenni a versek eredetének valódisága mellett, és a költőkről való tudására hivatkozni. Vagy a sötétség akadályozta meg őket abban, hogy felismerjék a verseket, vagy nem akarták, vagy nem merték kockáztatni a helyzetüket.

## **Az engesztelés tana és a rövidebb út.**

Március 30-án a „A fény felé!” című fő művet kiosztották a dán püspököknek és a dán egyház mintegy 60 papjának. Nem sokkal később, még ugyanabban az évben megjelent „Az engesztelés tanítása és a rövidebb út” - az előszó 1920 júliusában. Abból kiindulva, ahogyan a lelkészek eddig reagáltak az „A fény felé” kézhezvételére, talán feltételezhető, hogy az

extraszenzoros oldalról már akkor megértették, hogy a mű a történelem ezen pontján nem lesz képes áttörést elérni, és nem vezet a dán egyház kívánt reformációjához. Úgy tűnik azonban, hogy a papokat többször is próbálták emlékeztetni az ígéretükre, és „Az engesztelés tanítása és a rövidebb út” című műben három szellemi személyiség szólítja meg a dán papokat és püspököket, hogy lehetőség szerint cselekvésre csábítsa őket. A könyv első részét Pál írta, és ebben teljes felelősséget vállal azért, hogy az engesztelésről szóló hamis tanok bekerültek Jézus tanításai közé, és megpróbálja elmagyarázni a zsidó szabályokat arra vonatkozóan, hogy mi fogadható el Istennek engesztelő áldozatként, és ezt összeveti a Jézus keresztre feszítése körüli körülményekkel, és ezzel bizonyítja, hogy Jézus halála semmiképpen sem tekinthető valódi áldozatnak, mert a keresztre feszítés fontos pontokon a szigorú zsidó szabályok ellen volt. Pál pedig mélyen és őszintén bocsánatot kér, amiért bűnösnek érzi magát abban, hogy a kereszténység Jézus egyszerű és gyönyörű tanításainak meghamisításává vált, és kéri, hogy értsük meg, hogy őt a Jézus iránti nagy szeretete motiválta, és hogy Jézust még nagyobbá akarta tenni, mint amilyen valójában volt. A második rész Krisztus beszéde, és világosan érezzük nagy bánatát, hogy a keresztények isteni szintre emelték őt, és könyörög az emberiségnek, hogy ne tekintse őt többé Istennek, mert az ő szemében az ő szeretete csak egy foltnak tekinthető az egész világegyetemhez képest, ha Isten emberiség iránti szeretetéhez hasonlítjuk, és ő nem kíván más lenni, mint a testvérünk, és rájövünk, hogy az istenség terhe, amelyet a kereszténység a vállára rakott, mérhetetlenül nehéz volt számára, mert Krisztust helyezte Isten helyébe, és megakadályozta, hogy a keresztények közvetlenül kommunikáljanak Istennel, szellemünk atyjával, és inkább Krisztustól kértek segítséget. A paradoxon az, hogy sok keresztény ebben a tekintetben teljesen ellentétes Jézus egyik legfontosabb üzenetével az emberiségnek, nevezetesen azzal, hogy mindannyiunk szívében van egy közvetlen csatorna Istenhez. Az utolsó beszédet Loyolai Ignác mondja, és az emberiséghez intézett szívből jövő, intő beszédében tisztázza, hogy mennyit jelent majd megbocsátani az Ardornak, hiszen akkor nem leszünk megszabadulva az Ardor által az egész emberiségen elindított rosszindulatú ítéletektől, és így a rövidebb utat fogjuk követni, amelyet Isten mutatott nekünk "A Fény felé!" című könyvében.



*Johanne Agerskov ősi egyiptomi szimbólumokat és istenképeket is kapott néhány inkarnációs beszámolóval együtt, így képes volt lerajzolni őket. Ez a rajz Rha - a legfőbb istenség - ragyogó csillag-napját ábrázolja.*

## A két kiegészítés.

Az extraszenzoros oldalról az volt a kívánság, hogy a vallási és etikai kérdésekkel kapcsolatban több információt ismerjen meg az emberiség, és ezért a megtestesült legfiatalabb megpróbált kérdéseket okozni ezeken a területeken néhány olyan ember fejében, akik olvasták és elfogadták "A Fény felé!" című könyvet. Aztán ezekre a kérdésekre is válaszoltak az extraszenzoros oldalról, és 1929-ben, illetve 1930-ban két kiegészítésben jelentek meg. A különösen kifinomult nyelvi hallással rendelkező személyek meg tudják majd állapítani, hogy a kiegészítések stílusa és nyelvhasználata némileg eltér a „A fény felé!” stílusától és nyelvezetétől, és ez azért van, mert a kiegészítésekben szereplő válaszokat Johanne Agerskovnak némileg más módon továbbították, mint a „A fény felé!” esetében. A „A fény felé!” esetében a legfiatalabb Johanne Agerskov mellett állt, és gondolati inspirációként szóról szóra megadta neki a dán nyelvű válaszokat, és Agerskov asszony pszichikus agya továbbította a szavakat a fizikai agyának.

Amikor a kiegészítésekre adott válaszokat kellett megadni, Leo nem volt a lánya mellett, hanem inkább bárhol lehetett a világegyetemben, de egyfajta rádiófonikus kapcsolatban állt vele, és a kérdésekre adott válaszokat „szellemi nyelven” továbbította neki, és ezt kellett Johanne Agerskov pszichikus agyában dánra fordítani, majd ezt követően továbbítani a fizikai agyába. Ezért van az, hogy a kiegészítésekben a válaszok nagyobb mértékben, mint az „A fény felé!” című könyvben, a médium saját nyelvi módján lettek visszaadva, és ez időről időre észrevehető. De az extraszenzoros szellemek szerint minden válasz az ő teljes megelégedésükre lett reprodukálva!

Bár a dán papok és püspökök nem mutatták a reakció jeleit, a legfiatalabbak továbbra is nyitva tartották a kapcsolatot Johanne Agerskovval, hogy szükség esetén segítsék őt a munkával kapcsolatos kérdésekre és megjegyzésekre való válaszadásban, és hogy megvédjék a Fény felé! a médiában történő esetleges támadásokkal szemben. Sajnos Michael Agerskov súlyosan megbetegedett egy izombetegségben, és az 1920-as évek végére, az 1930-as évek elejére egyre gyengébbé vált, és végül állandóan ágyban kellett ápolni. Ez Johanne Agerskov és lánya, Inger számára nagy megterhelést jelentett, és egy ideig úgy tűnt, hogy Agerskov asszony befejezettnek tekinti a médiumként az extraszenzoros világgal kapcsolatos karrierjét. Egy évvel Agerskov úr halála (1933) után azonban, amelyet a szívizom bénulása okozott, ismét válaszol a kérdésekre és a hozzászólásokra.

Johanne Agerskov asszony levélben adott válaszainak egy részét szintén összegyűjtötték és közzétették Johanne Agerskov „Másolati könyvek 1-4” című kötetében, és ezek a válaszok is sok esetben fontos információkat tartalmaznak az extraszenzoros igazságokról; azonban nem minden levél diktálódott extraszenzoros oldalról, hanem Agerskov asszony írta őket ihletés útján, vagy teljesen saját maga, ezért egyes esetekben kissé bizonytalanabb forrásként kell értékelni őket, mint az Irány a fény! és a hozzá közvetlenül kapcsolódó műveket.

E művek révén az érzékszerveken kívüli szellemek - földi segítők jóvoltából - felemelték a titok fátylának egy szegletét, amely elrejtette a szellemi világot az emberiség előtt. És ezzel a munkával mindannyian gondoskodtak arról, hogy a régi bibliai vers valósággá válhasson az élet nagy rejtélyei kapcsán is, amelyek körül az emberiség évezredek óta töpreng: „Aki keres, az talál!”

Sokan ismerjék meg a közeljövőben azt a kincset, amelyet "A Fény felé" című könyvben kaptunk!

**Oslo, 06.03.10**  
**Sverre Avnskog**

*Magyarra fordította Sverre Avnskog, 04.02.25, a modern fordítási technológia segítségével.*

A Fény felé magyar változata itt olvasható:

[Vandrer mod Lysets Forlag Aps.](#)

CVR 49 77 66 16

Store Havelsesvej 104

3310 Ølsted

Telefon 25 47 40 77 (mandag-fredag 9:00-16:30)

E-mail: [forlag@vml.nu](mailto:forlag@vml.nu)